

Izhaja trikrat na teden v šestih izdanjih, in sicer: vsak terek, četrtek in sobota, jutranje izdaje opoldne, večerje izdaje pa ob 3. uri popoldne, in stane s urešitimi izrednimi prilogi ter s „Kafipotom“ ob novem letu vred po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto	13 K 20 h, ali gld. 6 60
pol leta	6 „ 30
četrta leta	3 „ 40
Posamične številke stanejo 10 vin.	

Od 23. julija 1902. do preklica izhaja ob sredah in sobotah ob 11. uri popoldne.

Naročnino sprejema upravnništvo v Gosposki ulici št. 11 v Gorici v „Goriški Tiskarni“ A. Gabršček vsak dan od 8. ure zjutraj do 6. zvečer; ob nedeljah pa od 9. do 12. ure. Na naročila brez depozitane naročnine se ne odziva.

Ogledi in poslanice se računajo po poštni vrednosti: tiskano 1-krat 8 kr., 2-krat 7 kr., 3-krat 6 kr. vsaka vrsta. Večkrat po pogodbi. — Večje širke po prostoru. — Reklame in spisi v uredniškem delu 15 kr. vrsta. — Za oblike in vsebino oglasov odklanjamo vsako odgovornost.

SOČA

„Vse za omiko, svobodo in napredek!“ Dr. K. Lavrič

Uredništvo
se nahaja v Gosposki ulici št. 7 v Gorici v I. nadst. Z urednikom je mogoče govoriti vsaki dan od 8. do 12. popoldne ter od 2. do 5. popoldne; ob nedeljah in praznikih od 9. do 12. dop. Upravnništvo se nahaja v Gosposki ulici št. 11.

Naročnino in oglase je plačati loco Gorici. Depisi naj se pošiljajo le uredništvu.

Naročnina, reklamacije in druge reči, katere ne spadajo v delokrog uredništva, naj se pošiljajo le pravništvu.

„PRIMOREC“

Izhaja neodvisno od „Soče“ vsak petek in stane vse leto 3 K 20 h ali gld. 1 60.

„Soča“ in „Primorec“ se prodajata v Gorici v tobakarni Schwarz v Šolski ulici in Jellersitz v Nunski ulici; — v Trstu v tobakarni Lavrenčič na trgu della Caserma in Pipan v ulici Ponte della Fabbra

Odgovorni urednik in izdajatelj Ivan Kavčič v Gorici.

„Gor. Tiskarna“ A. Gabršček (odgov. lv. Meljavec) tiska in zal.

Kaj nam kažeje dogodki na Hrvatskem.

Ko je začelo na Hrvatskem zadnje gibanje proti madjarski prenapetosti in oholosti, proti stiskavanju in zaničevanju Hrvatov na njega lastni grudi, ter se je vsporedno s tem gibanjem oglašila sloveča madjarska brezobzirnost in krutost, so vplamtela slovanska srca širom avstro-ogerske države in vse je obrnilo svojo pozornost na tepla Hrvatsko. Je pač umevno, zlasti za nas, ker z dogodki na Hrvatskem smo pač začeli čutiti zopet tisto sibo, s katero nas tepejo vselej takrat, kadar povzdigamo glasove po pravici ter zahtevamo to, kar nam gre.

V avstro-ogerski državi velja načelo, da smejo stali pokonci Madjari, Nemci in Lahi, Slovane pa treba povsodi d. sledno pritiskati k tlom. In tega načela se je poprijela slavna madjarska vlada dosledno tudi glede na zadnje dogodke. Namesto da bi zadostila zahtevi in klicu po pravici ter odstranila krivico, ki se godi Hrvatom, in odpoklicala nositelja te krivice, bana Khuena-Hedervaryja, pa je ostala dosledna sami sebi ter poslala nad Hrvate vojake in redarje. Vlada je odpor proti sebi sama povečala — žrtve so pa Hrvatje.

Strašne reči se morajo goditi te dni po Hrvatskem, vse je napeto, vse zastraženo, nad 2000 ljudi so pahnili v ječe, in ako je res, v Krizevcih kar obešajo ljudi! V boju za pravico, v klicu, naj se odstrani krivica in krivec iz Hrvatske, je dosegla Hrvatska to, da tirajo njene najboljše sinove po jetih ter jih obešajo kakor najhujše zločince.

V ječi in na vislicah se deli Hrvatom pravica — trinoge pa čuvajo cesarski vojaki! To je slika položaja na Hrvatskem.

In vendar so hrabri hrvatski sinovi stali na straži skozi stoletja ter čuvali Evropo pred krvi težnim Turkom, in Avstro-Ogersko so reševali v njenih najtežavnejših urah. Plačilo? Uporni Madjar gospodari azijsko nad tem zvestim narodom, ga izsesava in tira v vedno večjo odvisnost, in ko je bila mera krivice polna ter je prekipelo, se mu daje namesto

pravice — ječa in vislice. To je strašno, grozno, pravi škandal za dvajseto stoletje, da je mogoče se kaj takega v sredi civilizirane Evrope!

Slovanska srca plamtijo ob spominih na dogodke na Hrvatskem, pa kako naj bi ne plamtela, saj čutimo zopet enkrat, kako se postopa s Slovani v avstro-ogerski državi in kaka je naša usoda v njej.

Bojna polja so napita s slovansko krvjo, Slovan je stal vedno v prvi vrsti v boju za domovino in državo, Slovan je najzvestejši državljani, poznajo ga tudi dobro in celo njegov jezik umejo v urah stisk, ali ko mine nevihta, ko smo zopet v mirnih časih, pa vidi ta Slovan nad seboj Nemca, Laha in Madjara, „višja plemena“ nad „inferiornimi Slovani“.

Na Hrvatskem se odigrava zopet taka igra „višjega plemena“ s pomočjo vlade nad „inferiornim Hrvatom“. V ustavi so nam zajamčene pravice, da smo vsi jednaki; Hrvatska ima biti po nagodbi neodvisna od Ogerske, ali to je vse le na papirju, na visokih mestih si to tako tolmačijo, da zadostja papir, v praksi pa se mora delati baš obratno. Radi tega pa je prišlo do sedanjih dogodkov na Hrvatskem, kateri vzbujajo hud in oster odpor proti madjarskemu sistemu v slehernem slovanskem srcu. Vsi se shodi, na katerih se slikajo razmere na Hrvatskem v istinitih barvah, in na katerih se odločno protestira proti takemu trinoštvu, kakoršno vlada na Hrvatskem. Hrvatje so naši bratje, in bratska bol je naša bol, zato pa čutimo z njimi živo vso tisto krivico, radi katere trpijo, vsi Slovani v Avstro-Ogerski pa občutimo zopet tisti meč, katerega spuščajo na naše glave, kadar smo „uporni“, to je, kadar se oglašamo proti krivicam, s katerimi nas davijo „višja plemena“ s pomočjo vlade.

Z dogodki na Hrvatskem zopet čutimo, kako se plačuje zvestoba in udanost ter pretilvanje krvi na bojnih poljih, ti dogodki pa nas tudi utrjuje v našem boju, ki gre za tem, da hočemo biti v Avstro-Ogerski ravnopravni z vsemi drugimi narodi. Težak je ta naš boj, ker imamo proti sebi celo one, ki bi morali deliti pravico, težak je naš boj, ali avstro-ogerski Slovani ne odnehamo od tega boja,

ne odstopimo iz bojnih vrst, marveč dokončati ga hočemo tako, kakor velela pravica. Kakor vidimo, nas pelje ta boj skozi ječe in preko vislic, ali nič za to, ta tiranija le še bodri Slovane na energičnejši boj ter odstranja tisto slovečo slovansko potrpežljivost, glede katere je zadnji čas, da jej napoči konec....

Slovanska srca plamté, naj le plamté in gore, saj plamté in goré za plemenito, sveto našo stvar, in ta plamen naj ostane krepak in čvrst tudi, ko bo konec dogodka na Hrvatskem, ker naš cilj gre za tem, da bodi vsak Slovan v Avstro-Ogerski ravnopraven z drugimi državljani. Z vestrajnostjo prisilimo tudi naše največje sovražnike do tega, da nam pripoznajo, da imamo prav, da je naš boj pošten in pravičen, ter zahtevamo le to, kar je nam že v zakonu zajamčeno. Za to se moramo boriti, in za to nas davijo! Pravica, kje si?!

Preko trinoštva morajo zasijati tudi v našo državo za večino njenih stanovnikov svetli žarki pravice.... morda nam prisijejo prav preko Hrvatske. Trd je naš boj in tema okoli nas, ali — per aspera ad astra!

Dopisi.

Iz Srbije, 24/4. — 7/5. 1903. — Gosposke uredniče! Ja sam Vam u posljednem pismu napomenuo, kako u opšte stoje stvari na Balkanu. Nejamam ni danas osobitih vesti, ne uzimajući strogo u ocenu one unutrašnje neprilike, koje su u nekoliko situaciju u južnome delu balkanskog polostrova poostrele.

Smrt ruskoga konzula Ščerbine, jači pokret bolgarskih komitskih četa, ozbiljniji otpor arnauta, i ako nose po sebi vid uznemirljivijeg karaktera, no što je to dosada bilo; opet se nemožemo nadati tako brzo velikim političkim promenama u carstvu turskog sultanata. Naročito u spolnoj politici opazaju se još uvek naklonjenosti i ozipljina nastavljenja za mirno rešenje postojećeg razrivenog stanja.

Ali dokle? Da vidimo! Kao najvažnije neka se zapamti ovo: ne leži esencija današnjeg težkoga i po evropske narode opasnoga stanja u rovenju bulgarskih četa (ma-

kedonskih ustasa je malo) po Makedoniji ili u protivljenju arnauta protiv reforma radi poboljšanja stanja hrišćanskih naroda u Turskoj; ili naposljetku u razoravanju sa dinamičkim bombama po Solunu. O ne! Sve ove pojave još nemogu razmrdati prividnu vezu prijateljstva medju dve velike sile. Sve ove pojave nalaze se još van sfere neposrednog zainteresovanja kako austrijskih tako i ruskih ideala; sve su to još malenkosti, „molekili“ prema onome, „što se iza brda valja“. Ne preli opasnost evropskom miru ni neposredno iz Makedonije ni iz Arbanije, već iz sasvim drugog kuta, u kome je za sada još mrtva tišina. Da! ta nema tišina predznak je na ovoj jakoj diplomatskoj omorini izmedju dve velike sile, skorom vihoru, oluji, koja može postati sudbonosna ne samo za Balkance, već i srednju Europu. Ta na berlinskom kongresu podignuti chaussee izmedju Srbije i Crnogore, ta takozvani novobazardski sandžak, jeste pored sve njegove tišine najopasniji „partner“ evropskog mira. Opravdana je bojazan, da će se baš tu, u tome širokom klancu medju Srbijom i Crnogorom, razbiti prividno i veštačko skopljeno prijateljstvo medju Austrijom i silnom Rusijom, koje tako sjajno rivalizira u miroljubivoj ulozi kako na visokoj Porti tako i u evropskoj politici. Nehotično poradjaju se pitanja: Komeli će se carstvu privoleti ova stara srbska zaduzbina? ova kolevka srbskih kraljeva? hoćeli Rusija, ova silna pravoslavna carevina, dozvoliti okupaciju i ovih srbskih krajeva — ovoga defilea medju Srbijom i Crnogorom, vojskom austrijskom? kakvali predstoji budućnost ovim mladim jugoslavenskim državicama, ako se ono ostvari? Hoćeli hteti i moželi jedna Austrija odreći se svoje odavno već sastavljene maršrute ka Mitrovici i Solunu? Je-li sudbina Srbije i Crne gore, naročito Srbije, dogovorom izmedju Austrije i Rusije već rešena?; smeđuli i mogli Srbija i Crnogora, naročito Srbija, da pristaju na ovu smrtnu presudu? Hoćeli hteti i ostale sile, da se sa ovom presudom zadovolje? Vse su to pitanja, od najvećeg značenja, ne samo u pogledu Srbije i Crnogore već i celokupnog jugoslovenstva. To je daklem „kamen spoticanja“, o kome će se „nolens

- 81 -

Križarji.

Zgodovinski roman v štirih delih.

Poljski pisatelj H. Sienkiewicz. — Posl. Podravski.

(Dalje.)

Jeden izmed plemičev iz Lekavice je padeł, drugoga pa se polasti pri pogledu na mrtvega brata naravnost znorela besnota. Zatutil je kakor volk, in zbadaje konja neprestano z ostrogami, je mahal s svojim težkim mečem grozno okrog sebe in silil Nemcem na sredo. Žmudski bojarji so sekali neusmiljeno s svojimi noži po nemških sulicah, izza katerih so se videla začudena in osupneta lica nemških „lancknehtov“. Toda njihove bojne vrste se niso dale prodreti. Celo oni Žmudci, ki so jih napadli od strani, so odskočili znovič od Nemcev kakor od ježa. Vrnili so se zopet urno še z večjo besnoto, toda brez vsakega vspeha.

Nekateri so splezali hipoma na bližnja drevesa ter jeli od ondot pošiljati pušice v središče nemških „knehtov“. Ko je poveljnik „lancknehtov“ to videl, je zapovedal svojim ljudem, naj se umaknejo nazaj k jezdecem. Tudi nemški strelci so pričeli streljati, radi tega je tuđi marsikateri Žmud, skrit na smreki med vejami, padeł z nje na tla kakor dozorel češarek ter pulil z rokami mehki mah, ali zvijal se nalik ribi, kadar jo vrže iz vode na suho. Nemci, obkoljeni od vseh strani, so niso mogli nadejati zmago; videči pa dober vspeh svoje obrambe, so si mislili, da se vsaj

nekateri od njih ubranijo ter morejo vdreti nazaj k reki.

Nobenemu od njih ni prišlo v glavo, udati se, kajti ker niso prizanašali sami jetnikom, so vedeli, da tudi oni ne morejo računati na usmiljenje ljudij, katere je njihova okrutnost prisilila v boj. Umikali so se torej molče, mož pri možu, rama pri rami, sedaj dvigaje, pa zopet zniževaje svoje sulice, boré se obupno in bližaje se k svoji konjici, katera se je isto tako borila na življenje in na smrt z napadalci.

V tem hipu se je pripetilo nekaj povsem nepričakovanega, kar je hipoma odločilo usodo te uporne borbe. Oni plemič iz Lekavice, ki je bil po smrti svojega brata kar znorel, se je pripognil k tlom, ne stopivši pri tem s konja, in vzdignil mrtvo truplo, ker je želel očividno odnesti ga na varno mesto, da bi ga lažje našel po bitki. Toda v tem hipu zbesni še huje, da skoro popolnoma izgubi zavest, in namesto da bi odjezdil na stran, zdrti znovič nad Nemce ter vrže mrljica na ostre sulice, ki se mu zabodejo v prsi, v bedra in trebuh, ter se sklonijo pod tem bremenom. In še poprej, nego so Nemci mogli izdreti sulice iz mrtvega trupla, plane besen bojevnik v njihovo sredo ter jame podirati Nemce tako, kakor burja podira drevesa.

Hipoma, kakor bi trenil, se stegne proti njemu desetina rok, desetina sulic rani rebra njegovega konja, toda v tem hipu se zaziblje in raztrga vrsta nemških „knehtov“, in še poprej, nego se je vtegnila znovič sestaviti, plane za plemičem iz Lekavice jeden od žmudskih bojarjev, ki je stal najbližje, za njim pa

Zbišek in Čeh. Grozen metež je bil vsak trenutek večji. Tudi drugi bojarji pograbbijo trupla svojih tovarišev ter jih jamejo metati na ostre sulice, od strani pa pritisejo zopet Žmudci. Vse trdno doslej stoječe nemške vrste se zazibljejo ter stresejo nalik hiši, v kateri pokajo stene; razcepijo se kakor drevo pod klinom ter končno popolnoma razpadejo.

Sedaj se spremeni bitka v prav. klanje. Dolge nemške sulice so bile sedaj v borbi na pest povsem nerabljive. Zato pa so noži žmudskih jezdecov, se-dečih na konjih, imeli obilno posla. — Konji so se vspenjali na zadnje noge ter razbijali s kopiti nemške lobanje in glave. Jezdci so jih lahko dosegli z višave, pa so tudi sekali sovražnika brez milosti, brez počitka. Od obeh strani so prihajale vedno nove tolpe divjih bojevnikov v volčjih kožah ter z volčjo žejo po krvi v svojih prsih. Njihovo tuljenje je ogluševalo glasove onih, ki so prosili milosti, ter stokanje umirajočih. Premagani so metali od sebe orožje; nekateri so si prizadevali zbežati v hosto, drugi so se delali mrtve ter so padali na tla; nekateri so stali vsi bleđi po koncu, z zaprtimi očmi, drugi so molili. Jeden, kateremu se je očividno pamet zmešala od strahu, je jel svirati na piščalko, smejati se in dvigati oči kvišku, dokler mu žmudska sekira ni razcepila glavo. Gozd je nehal šumeti, kakor bi se bil prestrašil smrti.

Končno je padla poslednja peščica Nemcev. Samo v gozdu se je časih še zažbel kratek odmev borbe ali presunljiv krik obupa. Zbišek in Matija, in za njima vsi jezdec, zdrté sedaj k nemški konjici.

Ta se je še branila, stoječa v krogu, kakor so

volens* razbiti valj miroljubive politike dva cara. To je onaj gordijev tvor, koga je vezao pre 25 godina berlinski kongres, prinudjen silom okolnosti a interesu mira, koga ce morati jedino mace presecati.

Mi smo spremni, svoje mило pradedovsko ognjište, tu kolevku srbske svetinje, branićemo do poslednje kapi krvi. Oko toga milog ognjišta natiče prikupljeno i ujedinjeno sve, što srbski oseća, što slovenski misli, što svoj narod i njegov napredak i slobodu vole.

Sa uzvikom: „Sa ognjišta milog beži mi kuga“, kličem Vam, i sem borite-ljem za slobodu i napredak „da ste mi zdravo“!

Komen, dné 21. maja. († Katarina Tance, rojena Švara.) — Po dolgi in mučni bolezni — za sušico — je umrla 19. t. m. gospa Katarina Tance, soproga nabrežinskega učitelja gospoda Avgusta Tance. Gospa Tancetova je bila hči ranj. župana in predsednika krajnega šolskega sveta komenskega, Miroslava Švara, in sestra sedanjega župana g. Jos. Švara. Pred 13 leti se je poročila z g. učiteljem A. Tance, iz kojega zakona je izviralo več otrok, pa med živimi sta le šoloobiskajota Leopolda in še nesolodolžni Vladko. Bolehala je več časa in 19. mirno v Gospodu zaspala — v 40. letu dobe svoje. — Ker je želela biti pokopana v Komnu, prepeljali so jo danes semkaj in pokopali smo jo ob 4. uri popoldne na tukajšnjem mirodvoru. Pogreb je bil sijajen, krti toliko naroda nismo še tako kmali videli pri pogrebu na vasi. Zadnjo čast so ji skazali šolska mladina z domačim učiteljstvom in učiteljstvom iz komenskega obližja, obč. starešinstvo in vsa komenska inteligenca ter mnogobrojnega naroda.

Sedaj potiva na tukajšnjem pokopališču na strani svojega očeta Miroslava.

Naj mirno spava v domači zemlji, katero je tako ljubila. — Spolnila se ji je zadnja želja — tako, da lahko s Prešernom rečemo:

„Ena se tebi je želja spolnila,
v zemlji domači da truplo leži.“

G. soprogu A. Tancetu in sorodnikom naše najiskrenejše sočalje. —an—

Domače in razne novice.

Za brate Hrvate! — Jutri bo v Ljubljani manifestacijski shod vseh strank za brate Hrvate! — Gotovo je, da goriski Slovenci enako čutimo in mislimo, toda prav bi bilo, ako damo javno duska svojemu srcu. Te dneve se je od raznih strani naglašala misel, da goriski Slovenci združeni izjavimo solidarnost z brati Hrvati ter protestujemo proti sedanjim žalostnim razmeram na Hrvatskem.

Osebnost. — Asistentnim zdravnikom v rezervi trdn. top. polk. št. 4. je imenovan g. dr. B. Pikel, zobozdravnik v Gorici.

Za „Nekolovo“ zastavo je daroval g. svetnik Plohl 5 kron.

stali Nemci vselej, kadar jih je sovražnik s preveliko močjo obkolil. Jezdec, ki so sedeli na dobrih konjih ter imeli boljše orožje nego pešci, so se borili tako hrabro, da jih je moral vsakdo občudovati. Med njimi ni bilo videti nobenega belega plašča, ker so bili večinoma srednji in manjši pruski plemiči, ki so morali iti v boj na povelje Križarjev. Tudi njihovi konji so bili večinoma oboroženi; nekateri so imeli trdne odeje, vsi pa železne čelade z jeklenim rogom na sredi glav.

Jezdecem je zapovedoval visok, šibek vitez v temno-modrem oklepu in v čeladi enake barve. Iz gozda je padala na nje pravcata toča pušic, ki pa so se odbijale od njihovih železnih oklepov in čelad. Vál žmudskih pešcev in jezdecov jih je obkoljeval od blizu, toda oni so se branili s svojimi dolgimi meči tako uspešno, da je pod kopiti njihovih konj ležal nekaj vpenih mrličev. Ko bi se tudi hoteli napadniki umakniti, jim to ni bilo mogoče, ker so jih slednji potiskali naprej. Povsod je nastala največja gnječa in metež. Bližanje mečev in lesk sulic je očem kar pogled jemal. Konji so jeli razgetati, plašiti se in skakati.

Sedaj zapove Matija vojakom, naj poberó na bojišče dolge nemške sulice, in oboroživši ž njimi kakih trideset divjih bojnikov, se je jel ž njimi od strani bližati Nemcem. Ko dospéjo k njim, zapove Matija: »Konjem pod noge!«, in takoj so se prikazale grozne posledice te borbe. Nemški vitezi, ki niso mogli doseči s svojimi dolgimi meči sovražnika, so bili povsem oemogli proti napadnikom, ki so zbadali neusmiljeno s sulicami kolena njihovih konj. Temno-modri vitez, ki se je vojskoval na čelu Nemcev, je sedaj spoznal, da je napočil konec boja, in da jim ne preostaja nič drugega, nego narediti si pot skozi to tolpo, ki mu je ovirala vrnitev nazaj, ali pa poginiti.

Izbral si je prvo sredstvo, in kakor bi trenil,

Kmetovalcem. — Prihodnji ponedeljek se bo vršil na slov. kmetijski soli v Gorici poučni tečaj za zeleno cepljenje. Kakor smo izvedeli, razširil se je letošnji program tega tečaja tudi na druga kmetijska oravila. Kazalo se bode namreč tudi, kako je vzgajati in oskrbovati vinograde na ameriskipodlagi, kako se dajo vinogradi obdelovati s plugom in drugimi pripravami, kako se zatirajo bolezni na trtah in sadnem drevju, kako ravnati z vinom, kako oskrbovati in hraniti živino itd. Na tem tečaju sodeloval bode poleg domačih učiteljev tudi kmet. potovalni učitelj. Nasi kmetovalci gotovo ne zamudé dane jim prilžnosti, da si ogledajo kmetijsko šolo. Priprani smo, da bodo videli in slišali mnogo, kar bodo zamogli doma uporabiti. Opozorimo naj še, da se je kmetija tu zadnji čas prav lepo vredila in je vredna, da si jo ogledamo.

Pouk na zelene trtne cepljenje bode imel potovalni učitelj za kmetijstvo g. A. Štrekelj v nedeljo dne 24. t. m. ob 3. pop. v St. Ferjanu, v torek ob 8. zjutraj v Vipolzah, ob 2. pop. v Kozani, v sredo ob 8. zjutraj v Medani in ob 2. pop. v Kojskem.

V Gorico no! — Dunajska „Information“ je izvedela, da namerava naučno ministerstvo preložiti laske tečaje z vseučilišča v Inomostu v prvi vrsti v Gorico. Da se je vlada odločila za ta kraj, so jej bili mero-dajni zdravstveni oziri in pa ker je v Gorici življenje po ceni. Ako sloni vest na istini, potem moramo reči, da se je postavila vlada v tem vprašanju na jako pozitivno stališče. Da so zdravstveni oziri res ugodni, o tem ne bomo zgubljali besed, da je pa življenje v Gorici po ceni, to pa ni res. Gorica je razmeroma jako drago mesto v vsakem oziru, in bojimo se, da draginja še naraste, ko začne z bližnjo bodočnostjo vsled železnice prihajati k nam novi časi. Naj pride gosp. naučni minister v Gorico se prepričati, kako ceno se živi tu..... Oziri na ceno življenje torej odpadejo, zategadel ostanejo vladi le zdravstveni. In ker je Gorica zdravo mesto, zato naj se prenesejo sem k nam tisti laski tečaji!

Svoje mnenje smo že povedali, in isto tudi vzdržujemo, kajti mi želimo Gorici res pravega naravnega razvitka, da bo mogla reševati svojo veliko nalogo, katera jo čaka vsled nove železniške zveze. V tako svrhu pa potrebuje pred vsem miru na vse strani, pred vsem pa v narodnostnem pogledu. Tisti narodnostni prepiri, tisto izzivanje Slovencev po ulicah in javnih lokalih, tisto barabsko nastopanje proti nam, je Gorici neizmerno škodovalo, zato pa so se tudi polegli narodnostni prepiri, in upamo, da se poležejo scasoma kar sploh mogoče. V Gorici se obrača tudi, kar se tiče občinske uprave počasi na bolje, sploh se bliža mesto stadiju, iz katerega mu bo mogoče nekoliko pogumneje stopati v bodočnost..... In tu vmes naj bi vlada kar nakrat vrgla vozal prepira; pre-

obrnejo se še ostali vitezi na njegovo zapoved proti oni strani, od koder so bili prišli. Žmudci zdrvé takoj za njimi, toda Nemci so si zakrivali hrbet s ščiti ter sekali naprej in na stran z meči in drčili nalik vetru na svojih urnih konjih proti vshodu. Nasproti jim pride oni oddelek, ki je nameraval ravnokar udeležiti se bitke, ki pa je padel hipoma takó, kakor pade trava pod koso. Pot v grad je bila sedaj prosta, toda rešitev še oddaljena in negotova, ker žmudski konji so bili urnejši od nemških. Temno-modri vitez je to takoj spoznal.

»Nesreča!« je rekel sam sebi. »Od vseh teh se ne reši nihče, k večjemu, ako jih s svojo lastno krvjo odkupim.«

In pomislivši na to, jame klicati najbližje, naj vstavijo konje; na to pa se sam obrne, se ne zmeni za to, ali je kdo ubogal njegovo zapoved ali ne, ter napade sovražnika.

Zbišek prijezdi prvi... in Nemec ga udari po okrilju na čeladi, katerega pa ne razbije ter mu ne poškoduje lica. Zbišek, namesto da bi mu vrnil udarec, prime viteza okolo pasa, prizadevaje si očividno, polastiti se živega ter ga potegniti s sedla. Toda pod njim se vtrga streme od velike teže, in oba viteza padeta na tla.

Dalje časa sta se valjala, boreča se z rokami in nogami, toda končno je nenavačno krepki mladenič premagal nasprotnika, in poklekivši mu na prsi, ga držal pod seboj kakor volk drži psa, ki se je predrznil napasti ga v goščavi.

Toda stiskal in tlačil ga je po nepotrebnem, kajti Nemec je bil že izgubil zavest. V tem hipu dospeta k njemu Matija in Čeh. Zbišek zakliče:

»Pojdita semkaj in zvežita ga! To je nekaj odlično in opasan vitez!«

pricani smo, in kdor pozna naše krajevne razmere, nam tudi potrdi, da ako bi prišli v Gorico tisti laski študentje, bi nastal nov narodnostni boj brez vsakega dvoma. Gorica bi trpela vsestransko, in kriva na tem bi bila vlada! O predmetu bo treba bržčas se govoriti, za danes omenjamo, da je občinski svet v Gorici sam proti temu, da bi se prenese med nastiti laski tečaji, ker se je izrekel v zadnji seji za to, da naj stoji laska pravna akademija v Trstu, in sicer se izrecno, posebej, omenja Trst. To mora vlada menda tudi vpoštevati.... Ako bi pa le silila na vsak način v Gorico s tistimi tečaji, je dolžnost naših poslancev, da se upro naj-energičnejše taki provokaciji goriskih Slovencev ter škodovanju našega glavnega mesta od strani vlade.

Šola in kaplan v Podbrdu. — Pise se nam: Kakor me zanima vsaka stvar, katero čitam o moji rojstni vasi, tako sem čital z velikim zanimanjem dopis v zadevi šolske sobe in kaplana v Podbrdu v „Soci“ od 16. t. m. Odkritosrečno povem, da sem se čudom čudil, kako da sta mogli šolska oblast in občina kapitulirati pred mladim kaplanom. Kaplanijsko poslopje v Podbrdu je last občine. Mogoče, da je poslopje danes prepisano na ime župnijskega ali kaplanijskega beneficija, — o tem se lahko prepriča pri zemljiški knjigi — ali če se je to zgodilo, je bila občina s tem jednostavno prevarjena. Soba, v kateri je bila nad 30 let šola, je bila zgrajena za šolske namene in ne za kaplana, in kaplan ima pač pravico do stanovanja v kaplaniji, nima pa nobene pravice do šolske sobe. Če ima kaplan na razpolago stanovanje, kakoršno so imeli njegovi predniki, mora lepo molčati. Do šolske sobe pa kaplan tudi v slučaju, da je kaplanijsko poslopje vknjiženo na ime kaplanijskega beneficija, nima absolutno nobene pravice, ker si je šolska oblast vsled več ko tridesetletne rabe že davno priposestovala rabo dotične sobe. Zato bi bila morala po mojem — sicer nemerodajnem — mnenju, odrediti šolska oblast, da se ima še nadalje vršiti pouk v sobi, kjer se je že vršil nad 30 let. Ako bi bil kaplan siloma zabranil vstop v šolo, bi ga bila šolska oblast lahko naučila kozjih molitvic z vložitvijo tožbe radi motenja posesti. Na vsaki način sta pogrešili občina in šolska oblast, ker sta kapitulirali pred kaplanom, ker je skoro nedvomno, da bi bil kaplan s tožbo pogorel. Tako se zdi ta stvar, v kolikor sem poučen jaz. Mogoče sicer, da so se tekom časa, ko nisem bil v svoji rojstni vasi, razmere kaj predrugačile, ter da je stopilo vmes kaj nepričakovanega. V vsakem slučaju pa mi se zdi, da občinarji v Podbrdu in šolska oblast niso v zadostni meri ščitili svoje pravice!

Tudi nimam časti, da bi poznal seda-

nega kaplana v Podbrdu, a na vsak način zamorem izreči mnenje, da je njegovo postopanje smatrati za do najvišje potence potencirano impertinenco!

Zato pa kličem svojim rojakom:

Dajte vsakemu, kar mu gre, in tudi kaplanu, ne pustite pa, da bi kak mlečnozobi kaplan ukazoval v hiši, katera je zgrajena z zulji Vasih očetov!

Podbrdski rojak.

Občinske volitve v Kozani. — Zadnje štiri dne pretekelega tedna so bile občinske volitve v drugi največji županiji naše dežele — Kojsko-Smartno. To je bil boj, kakoršnega Brda se niso videla. Stranka dose-danjega župana, za katero je šla v boj vsa duhovščina, je proglasila sebi zmago v III. in I. razredu, docim je vendarle morala priznati zmago nasprotnikom vsaj v II. raz. Pravzaprav je — ta stranka strašno pogorela v vseh treh razredih, in že danes je gotovo, da dobi župan od višje oblasti po prstih zaradi skandaloznih samosilcev, katere si je privoščil vkljub odporu vladnega zastopnika. — Naj povemo le nekaj malega.

V III. razredu je bila volitev tri dni. Župan je povabil svoje somišljenike s pisanimi vabil, da je vsakdo vedel, kdaj bo vodil, docim ogromna večina volilcev ni dobila povabil in je morala biti vse tri dni v Kozani ter prežati na trenutek, ko bi mogla voliti. — Župan je sestavil komisijo le iz svojih vernih. Vladni zastopnik je pripustil nasprotni stranki štiri zaupnike, ali župan jim ni dal sedeža pri mizi, docim rabijo občinske stolce v krčmi županovega brata. — Župan je odklonil nad 100 nasprotnih volilcev iz povsem perfidnih vzrokov, ali vladin komisar je skrbel, da se je vse zabeležilo v zapisnik. Župan mnogih nasprotnih volilcev ni poznal, zato jih je odklonil, ali je bilo v volilniku vpisano »r. Matevža«, docim je oče še živ (vedel je, da oče živi, ali v volilnik je dal vpisati »ranjkega«!), ali je dejal, da volilec nima nič premoženja itd. In ko se mu je zdelo, da ima večino, je volitev kar zaključil, dasi je čakalo še do 200 volilcev. Nič ni pomagal ugovor vladnega komisarja!

Došlo je več volilcev iz Vipolze, katere je vladin komisar sprejel na zapisnik, da niso več pripuščeni k volitvi. Konstatovalo se je, da je zunaj takih volilcev še mnogo. — Ta župan je pa res »kunsten« mož! Mu že povedó kje drugod, da takih skandalov župan ne sme delati.

V I. razredu si je priboril zmago s tem, da je odklonil tri nasprotnne volilce in pripustil voliti kaplana, ki nima volilne pravice. »Mrtva roka« je oddala vse glasove, ki tvorijo večino županove stranke v I. razredu!

Ta volitev je silno razburila ljudstvo! Fik-fakovski župan bo še bitko čutil — voljo tamošnjega probujajočega se naroda.

(Dalje v prilogi.)

Čeh skoči s konja, ko pa vidi, da se vitez ne zaveda, ga ni hotel vezati. Pač pa mu poveri orožje, razpne oklep, sname naramnice ter prereže pas s kratkim nožem in končno mu sname še čelado z glave.

Komaj pa pogleda viteza v obraz, skoči po koncu ter zakliče:

»Gospod! Gospod! Pridite pogledat!«

»De Lorche!« zakriči Zbišek.

Ali de Lorche je ležal bledlega lica in z zaprtimi očmi nepremično na tleh, podoben mrliču.

XX.

Zbišek je zapovedal položiti vjetega gosp. da de Lorcha na jeden izmed zajetih voz, na katerem so bila naložena nova kolesa za četo, ki se je bližala gradu z živežem. Sam pa zasede čilega drugega konja ter zdrvi skupno z Matijcem za bežečimi Nemci. Ta gonja ni bila posebno težavna, zakaj nemški konji niso bili sposobni za urni beg, zlasti tukaj, na tej razmočeni in po pomladnem deževju jako poškodovani poti. Prvi je Matija, ki je imel pod seboj posebno dobrega konja po pokojnem ubitem plemiču iz Lekavice, prekosil z nekolikimi skoki skoro vse Žmudce in kmalu dohitel prvega od nemških jezdecov. Takoj ga je pozval po takratnem vitežkem običaju, naj se mu uda, ali pa se spusti ž njim v boj. Toda jezdec se je napravil gluhega, odvrget ščit, hoté s tem olajšati konju breme, ter še huje pognal konja. Stari vitez, ki je to videl, ga je udaril s svojo široko sekuro po hrbtu, in jezdec je padel s konja.

Tako se je bil maščeval za ono izdajsko pušico, s katero je bil nekdanj ranjen. Nemci so bežali pred njim, kakor jeleni, ter nosili v srcu neizrekljiv strah in se niso hoteli braniti, samo da pridejo izpred oči

Dodatek. O volitvah v Kozani smo dobili dopis, ki nam potrjuje vse to, kar smo povedali v gornji notici. Nekdo je bil vpisan trikrat, in je tudi volil. Z jednega posestva sta volila oče in sin, dasi oče že zdavnaj ni več lastnik; nasprotno pa ni pustil voliti nekemu možu za svojo ženo, ker ni volil na županovo stran; moral je po ženo domov, o kateri je trdil, da je v Aleksandriji, in ko je prišla, seveda ni bilo več ugovora. V Kozani so volili precej na stran Rejevo, ali večina le radi tega, da ostane županstvo v Kozani ter se ne premesti kam drugam, drugače pa gosp. župana Kozanci ne vidijo radi, ter se ga ogibajo, kakor trnja, da jim ne sine v peto.

Reja se je dal voliti dvakrat, in sicer v tretjem in prvem razredu, tako da je izvoljenih le 29 občinskih odbornikov, docim jih mora biti 30. Kaj ga je napotilo do tega? Ali se je bal, da ne bo izvoljen v tretjem razredu? No, pa kadar je bil izvoljen, bi se bil dal črtati med kandidati za prvi razred. Morda misli župan, da če bodo volitve ovržene, bodo ovržene le v tretjem razredu, on pa ostane lepo na varnem v prvem razredu že izvoljen. Ticek je ticek, ali tudi ta se vjame.

Bohinjska železnica. — Z iskrenim zadovoljstvom moramo pozdraviti veselo vest, da so skoraj vsi posestniki konj in voz v bolaskem, kobariškem ter tolminskem okraju, okoli 100 na število, oživilorili pametno in zdravo idejo t. j. ustanovili v preteklih dneh med seboj društvo ali zvezo, ki bo prevzemala vse vožnje, potrebne pri gradbi te železnice. Pokazali so s tem, da imajo ti odlični in zreli možje dovolj smisla za gospodarski napredek v naših lepih gorah. Uverjeni smo, da bo ta zveza naših domačinov imela jako koristne posledice za razvoj gospodarstva v soški, idrijski in baski dolini, kajti z odstranitvijo medsebojne konkurence, ki bi lahko bila postala osodopna za vse, kakor smo žali videli v nedavni preteklosti na Kranjskem in tudi v Podbrdu, in osobito s preprečenjem tuje konkurence, bo pod pametnim vodstvom razumnih odbornikov, ki ne bodo stavili pretiranih zahtev, ostal gotovo lep denar našim rojakom-gorjanom. Vsaj imajo že po investicijskem zakonu naši domačini v prvi vrsti pravico, okoristiti se te železniške zgradbe s tem, da se jih mora pred vsemi drugimi vpoštevati pri izvrševanju teh del. A tudi gradbenemu podjetnistvu bo ta zveza v veliko korist, ker se bo pri isti lahkotno zagotovilo točno in redno izvrševanje različnih voženj tudi v večjem slogu, ne da bi mu trebalo iskati posamezne voznike po celi deželi ali celo izven nje. Ta zveza zasluži ne le kot jako pametno zasnovano domače podjetje vsestransko podporo, temveč i z ozirom na dejstvo, da se je deleži tako veliko število naših rojakov.

Volilno gibanje v Gorici. — Kandidatoma za mestne volitve v Gorici v tretjem razredu sta proglasili združeni stranki, liberalna in „malkontentna“, dosedanjega župana dr. Venutija in Josipa Makuca, delovodjo v tovarni v Stračicah. Posebnega boja torej ne bo, kakor lani.

Vspored narodnega slavlja v Ajdovščini-Sturiju dne 1. junija. — 1. Predvečer slavnostnega dne mirozov. po Ajdovščini-Sturiju. 2. Na slavnostni dan: a) ob 4. uri jutraj budnica, od 9. ure predpoldne do 2. ure popoldne sprejemanje društev i gostov; b) 2½ popoldan obhod društev po Ajdovščini-Sturiju, med katerimi pozdravita ista občinska zastopa Ajdovski in Šturski; c) narodno ženstvo oditi društvene zastave s spominskimi trakovi in lavorjimi vencii; d) koncert; vspeored istega 1: Pozdrav; 2. P. H. Saltner: „Vrbica“, poje društvo „Kolo“ iz Trsta; 3. Anton Foerster: „Domu“, poje „Glasbeno in pevsko društvo“ iz Gorice; 4. Fran Ferjančič: „Oj slovenska zemljica“, poje pevsko društvo iz Rihemberga; 5. Davorin Jenko: „Što čutiš Srbije tužni“, poje društvo „Školj“ iz Smarij; 6. Anton Foerster: „Naše gore“, poje „Pevsko in glasbeno društvo“ iz Gorice; 7. Fran Ferjančič: „Oj sijaj, sijaj solnce“ poje društvo „Nanos“ z Goč; 8. Ferdin. Juvanec: „Pastir“, poje pevsko društvo iz Dornberga; 9. Anton Foerster: „Pobratimija“, poje pevsko društvo iz Šturij; 10. Ivan pl. Zajc: „Delo“, poje društvo „Kolo“ iz Trsta. e) Telovadba. a) proste vaje b) vaje na orodju f) Ples.

Izpred sodnije. — Pred sodniki je stal neki Henrik Stanič iz Pirana. Prišel je bil v Oglej ter pravil, da popravlja dežnike, vsled česar mu je dal neki Diblas v popravo 3. Ali B. je odšel z dežniki in ni ga bilo več nazaj. Čez čas se je vrnil v Oglej, kjer ga je dal Diblas zapreti. Na poti v zapore v Červinjan se je zoperstavljal straži ter preklinjal mater božjo, ko je šel v Terzu mimo nekega spomenika. Za vse to so mu prisodili 3 mesece ostrega zapora; kadar prestane kazen, ga postavijo pod policijsko nadzorstvo.

K ljubici je hotel iti vasovat Jos. Rebek iz Vrtočina. Ali ker je bilo okence, kjer je spavala, visoko v prvem nadstropju, je potreboval lestve, za katero je poprosil svojega prijatelja S. Ta pa mu je ni hotel dati, vsled česar sta se začela teptati. Rebek je potegnil nož, in ko je bil konec tepeža, je bil prijatelj težko telesno poškodovan. Obtoženec je trdil, da ga ni on rani, ampak da se je v tepežu sam rani. Obsojen je bil samo radi prestopka proti varnosti življenja na 14 dni ostrega zapora.

Neki Peter Musič iz Kranjske je hotel iti v Ameriko, ali na meji so ga prijeli ter postavili pred goriske sodnike, ker je podvržen še vojski dolžnosti. Kaznovan je bil s 7 dnevi ostrega zapora in 10 K globe mora plačati.

Dne 19. aprila t. l. so plesali v Vrtojbi. Orožnik je zahteval, da naj se neki Faganel odstrani, ali proti temu se je zoperstavljal 27 letni Anton Podbersič. Sodnja mu je prisodila 3 mesece ječe s postom in trdim ležanjem vsaki mesec.

Is Preserja pri Rihembergu smo dobili dopis, ki potrjuje, kakor smo pisali, kako je namreč potrebna tamkaj-ljudska šola, ker je v Rihemberg predaleč za otroke, posebno za one z Vrha, ki morajo v mrazu ali v vročini po 1½ ure daleč v šolo. Dopisnik izraza željo, da bi nehala vsa nasprotstva glede te šole ter bi se ista čim prej ustanovila v Preserju, ker jo nujno potrebujejo.

Vladni sistem — kakšen je. Dunajski listi 19. t. m. prinašajo nastopno brzojavko povodom obiska namestnika grofa Goessa v Malem Lošnju:

„Prebivalstvo Malega Lošnja je priredilo čanes manifestacijo svojemu obče spoštovanemu župe upravitelju Cravietto, katerega je bil škof nenadoma premestil. Namestnik grof Goess, ki je sinoti došel semkaj na inspekcijo, je priobčil županu, da je na njegovo (namestnikovo) posredovanje škof umaknil premeščanje in je tako ustregel želji prebivalstva. Vsled tega je dana predpoludne prebivalstvo priredilo namestniku ovacijo, navdušeno vsklikaje ob zvokih cesarske pesmi najprej cesarju in potem namestniku.“

Tako poročajo dunajski listi. S tem je tudi povedano, da se nahaja katoliška cerkev v Primorju v popolni zavisnosti c. kr. brezkonfesijonalne vlade.

Tudi je s tem odkrito pred javnostjo, kar so slovenski listi že stokrat trdili, a se je od izvestne strani vedno zanikavalo — da je cerkev izročena na milost in nemilost političnim ozirom.

Na Primorskem se poslužuje avstrijska vlada vseh možnih sredstev, da bi s silo za prečila napredek Slovencev in Hrvatov. Na volitvah se poslužuje raznih židovsko-irredentističnih strank, na administrativnem polju je izročila Slované znanim kamoram in oligarhičnim signorom; na cerkvenem polju imamo beležiti obupne razmere v poreski škofiji, potem najnovejši atentat proti slovanskemu bogoslužju v trž. škofiji, ki je dosegel svoj vrhunec v Ricmanjih. Saj je škof Nagl raznim našim deputacijam odkrito povedal, da so mu vezane roke še celo v takih stvareh, ki spadajo strogo na polje cerkvene discipline. S tem je tudi povedano, da c. kr. vlada v Primorju ruši brezobzirno ugled škofov in disciplino cerkve, samo da škoduje primorskim Slovanom. S tega gledišta treba razmotrivati dogodke v Malem Selu in umešavanje grofa Goessa v strogo cerkvene stvari.

Tako se postopa z našim narodom, kjer ga hoče škof pravično jemati v zaščito. — Kako pa je še le tam, kjer je škof nasprotnik slovenskim težnjam in se v tem pogledu njegovi nazori vjemajo z vladnimi? Tam je pisana krvava stran zgodovine našega naroda,

tam so na delu bodala in najhujša proganja. Lahko rečemo, da ni nikjer v nobeni katoliški državi cerkev tako odvisna in njena svoboda zatirana, kakor pri nas na Primorskem.

O tem priča tudi malološinski slučaj. Radovedni smo, kaj ukrenejo na to naši poslanci!! „Ed.“

Sadni trg v Dornbergu. — Pišejo nam: Pri nas se je ustanovil sadni trg. Ta za našo občino in okolico prekoristna in prepotrebna naprava obeta lepih uspehov. Dasi je vsak začetek težak, sponaša se prav dobro, ker trzi se prav živahno. Koliko truda, denarja in zatega časa si prihrani naše ljudstvo, ako bode vedelo ceniti to prekoristno napravo.

Vabimo kupce, da prihite odjemati lepo sadje, kojega je vkljub slani v obilici.

Pri tej priliki pozivljamo gospode poslance in prosimo vplivne osebe, da zastavijo svoj glas, ter nam izposlušajo tretji vlak, s kojim bode možno, odposiljati sadje direktno. Pojasnijo naj na pristojnem mestu, da bode imela vipavska železnica le tem potom lep dobiček. Jutranji vlak je navadno natlačen, a za nazaj ne mara in ne more ljudstvo čakati do večera.

Koncert z gramofonom bo drevi „pri Jelenu“ po 8. uri. Vspored prav zanimiv. Kdor se hoče zabavati in smejeti, naj ne zamudi te prilike.

Dobro je začel. — 17-letnega Jos. K. z Grada so aretirali na kolodvoru, ker je ponujal na prodaj žepne nože. S saboj je imel je imel 6-letnega bratca. Na poltelji je povedal, da je ukradel ovitek nožev v prodajalnici Papisovi v Raštelu. Nožički so bili vredni po K. 1.20. Prodaj je enega za 40, enega za 50 vinarjev.

Kerkoč in Žerjal. — Ko so ju aretirali, so našli pri njih nad 600 K denarja, tri hranilne knjižice Kranjske hranilnice v Ljubljani ter druge 3 neke hranilnice v Gradcu. Vlagala sta v hranilnice male svote, k nclam sta pridevala potem, ko sta imela v redu izgotovljene hranilne knjižice v rokah, druge nicle, ter naredila tako n. pr. iz 40 — 400 ali 40.000. V tako svrhu sta imela posebno črnilo, in studirati seveda sta tudi morala, da se jima je vse tako lepo posrečilo. S takimi knjižicami sta s pomočjo mešetarjev osleparila v Gorici tudi tvrdo Jona-Pavla za 21.000 K, Polli 2000 K, Marincič 200 K ter še druge. Del prisleparjenega denarja je baje pokrit. Ponaredila sta tudi postnohranilnične knjižice ter dobila nanje manjše svote pri postnih uradih v Podgori in v St. Petru.

Ciganko. — V trgovino Jos. K. v Podgori sta prišli te dni dve mladi ciganki menjati denar. Pri tem se jima je posrečilo, čdnesti iz prodajalnice 130 K gotovine. Vse iskanje za njima je brezuspešno.

Odprti lekarni. — Jutri popoldne bosta odprti v Gorici lekarni: Gironcoli in Fontoni.

temu strašnemu možu. Nekateri od teh Nemcev so zbežali v goščavo, toda jeden je padel v blato, in tega so Žmudci urno z vrviyo zadržali. Za drugimi so cele tolpe Žmudcev zdrvile v goščav, kjer se je pričel divji lov, spremljan z groznim kričem in obupnim vpitjem. Precej dolgo so odmevali ti glasovi po gozdu, dokler vseh bežečih vojakov niso polovili. Na to so se stari vitez iz Bogdanca ter Žbišek in Čeh vrnili na prvotno bojišče, kjer so ležali pobiti „knehti“. Mrliči so bili že slečeni in nekateri so bili od osvetljivih in okrutnih žmudskih rok grozno razmesarjeni. Zmaga je bila zdatna in zmagovalci kar pijani od veselja. Po poslednjem porazu njih poveljnika Skirvoille pod Gotteswerderom je Žmudcem močno upadel pogum, zlasti radi tega, ker jim od Vitolda obljubljena pomoč ni dospela tako naglo, kakor so jo pričakovali. Sedaj pa so njihove nadeje zopet oživele in želja po boju je zaplapolala v njih znovič, uprav kakor ogenj, ako vržeš nanj novih polen.

Med ubitimi je bilo mnogo Žmudcev in Nemcev; dokaj preveč, da bi mogli biti vsi pokopani. Vendar Žbišek je zapovedal izkopati grob vsaj za oba plemiča iz Lekavice, ki sta največ doprnela k srečnemu koncu bitke. Pokopali so ju pod hrastom, na katerega je dal Žbišek vrezati znamenje svetega križa. Na to naroči Čehu, naj gre oskrbovat gospoda de Lorchu, ki se še vedno ni zavedal, potem pa odide s svojimi ljudmi po isti poti nazaj k Skirvoillu, da mu v slučaju potrebe skoči na pomoč.

Toda po dolgem potu naleti končno na prazno bojišče, prenapolneno takisto kot poprejšnje z žmudskimi in nemškimi mrličii. Žbišek je takoj razvidel, da je grozni Skirvoillo moral odnesti zmago, sicer bi bil potoma naletel na Nemce, bežeče v grad. Toda ta zmaga je morala biti krvava, ker so še zunaj pravega bojišča

ležali celi kupi mrličev. Izkušeni Matija je sklepal iz tega, da se je tu jeden del Nemcev rešil pogina.

Ali jih je Skirvoillo preganjal ali ne, to je bilo težavno zaslediti, ker je sled bila jako slaba in pomešana med seboj. Vsekako pa je Matija razvidel, da se je ta boj izvršil mnogo poprej, nego Zbiškov, kajti mrličii so bili že začrneli in zabuhli, in nad nekaterimi so se že jeli mastiti volkovi, ki so zbežali v hosto, ko so se jim jeli bližati oboroženi ljudje.

Z ozirom na to je sklenil Zbišek, da ne bo čakal na Skirvoilla, marveč da se sčasoma vrne na svoje prejšnje varno mesto. Prišedši tje kaj pozno v noč, je že našel ondi žmudskega poveljnika, ki je bil dospel tje nekoliko poprej. Njegovo navadno mrzko lice je kar žarelo od veselja. Takoj ga jame izpraševati o bitki in ko je izvedel o zmagi, reče z glasom, podobnem vranjemu krokanju:

»Zadovoljen sem s teboj, kakor tudi sam s seboj. Pomoč še ne pride tako kmalu, ako pa veliki knez končno vendar-le pride, bo tega jako vesel, kajti grad bo naš.«

»Ali si dobil kaj jetnikov?« ga vpraša Zbišek. »Same drobne ribice, a nobene ščuke. Bila je jedna ali dve, toda ušli sta nam. Ščuke z zobmi! Nekoliko so nas ogrizle, potem pa ušle.«

»Meni je Bog dopustil, da sem se polastil jednega,« odvrne mladenič. »To je kaj premožen in znamenit vitez, dasi posveten ter le gost med Križarji.«

Ali grozni Žmud se prime z rokami za vrat, po kaže z desnico, kako se omota okrog vratu motvoz, ter reče:

»Ž njim se zgodi isto tako, kakor z vsemi drugimi.« Zbišku se naježijo obrvi.

»Čuj, Skirvoillo,« reče, »on ostane živ, ker je moj jetnik in prijatelj. Knez Januš je naju oba ob enem

opasal ter ne pustim, da bi se ga kdo dotaknil. Ne pustim!«

»Ne pustiš?«

»Ne.«

In jela sta zreti drug drugemu v oči ter ježiti obrvi. Zdelo se ti je, da v obeh izbruhne na dan jeza, toda Zbišek, ki se ni hotel pričakati s starim poveljnikom, katerega je spoštoval in ljubil, in ker je bil v srcu radi današnje sreče jako zadovoljen, je objel nakrat poveljnika okrog vratu, ga stisnil k sebi in zaklical:

»Čemu mi ga hočeš izpuliti in ž njim vred poslednjo mojo nadejo? Čemu mi delaš krivico?«

Skirvoillo se ni branil Zbiškovega objema; ko je pa oprostil svojo glavo železnih Zbiškovih rok, je zrl še bolj mračno in razdraženo ter jel pri tem hudo sopsti.

»Nū,« reče čez nekaj časa, »jaz hočem dati obesiti jutri vse jetnike; ako bi pa le potreboval katerega izmed njih, ti ga darujem.«

Na to sta se še enkrat objela in se razšla v lepi slogi, na veliko veselje Matijčevo, ki je rekel:

»Očividno je, da z zlobo od njega ne dobiš ničesar, z dobroto pa ga lahko omeħhaš kakor vosek.«

»Tak je ves ta narod,« odvrne Zbišek, »samo da Nemci tega ne vedó ali nočejo vedeti.«

Po teh besedah zapove, da mu pripeljejo k ognju gospoda de Lorchu, ki je počival v šotoru. Čez nekaj časa ga pripelje Čeh brez orožja, brez čelade, le v navadni opravi, na kateri so se videli sledovi oklepa, in z rudečo kapo na glavi. De Lorchu je že zvedel od oroženosca, kdo ga je vjel, pa je prav radi tega prišel mračen in hladen in z obraza si mu lahko čital upor in preziranje.

(Dalje pride.)

Listina. — G. dopisniku iz kojsca-
ske županije: Dopis prejeli. Hvala! Priob-
čimo prihodnjic. Dotle prosimo še konec, da
priobčimo skupno. Pozdravi!

Opaznost nikoli ne škoduje! — V prid
našim častitim gospodinjam opozarjamo iznova na to,
da je priljubljena Kathreinerjeva Kneippova sladna
kava, ki se je že več kot deset let povsod obnesla
za izvrstno, pristno samo v zaprtih izvornih zavojih
z varstveno znamko „Župnik Kneipp“. Samo ta
Kathreinerjeva Kneippova sladna kava ima vonj in
okus znane kave; zato pa dela kot prines pijačo
finjšo, prijetnejšo in prikupnejšo. Tudi če Kathrei-
nerjevi Knei-ovi sladni kavi ne dodaš znane kave,
je izredno okusna in edino primerno nadomestilo
znani kavi. Kar se odtehuje in prodaja odprto, je
vedno zgolj oprazen ječmen ali pivovarski slad, ni-
koli pa ne Kathreinerjeva kava.

Krasno in imenitno letovišče.
Postaja juž. železnice: Po-
ličane, oddalji. 6 ur od Du-
naja. Letna doba: maj —
september.

Zdravilni kraj

Rogatec-Slatina

„Biser
zelene
Štajerske!“

Obisk v letu 1902:
oseb 3100 (največje me-
število odkar obstoji). Razširjeni nasadi, veliki
listasti in iglasti gozdi. — 3 ve-
like kopelji za gorko, mrzlo in mineralno kopeli.
Zdravljenje z mekom, srotko in kefirom. Najzdra-
nejši kopalski orkester. Sportne igre. Raznovrstno
drutabno življenje. Brošure in prospekte daje

Vodstvo.

Razgled po svetu.

Državni zbor. — Biankini je govoril
o dogodkih na Hrvaškem, da je bilo 21
oseb obesenih in 40 ubitih. Zahteval je, naj
poseže krona direktno vmes. Körber je tajil,
da bi se bilo postopalo sodno proti kaki ti-
skarni v Ljubljani, ter je trdil, da so vesti s
Hrvaškega pretirane, ter da ni res, da so
bili obeseni in ubiti. Predlog, naj se o izja-
vah min. predsednika otvori debata, je bil
odklonjen.

Dogodki na Hrvaškem. — Povodom
obletnice smrti bana Jelčića v sredo so
bile v Zagrebu večje demonstracije. Spo-
menik bana Jelčića je bil okrašen z venci
in trobojnimi trakovi. Na enem traku je bil
napis: „Vstani, ban Jelčić, Hrvatska Te
zove!“ Pri masi-zadušnici je bila cerkev
nallačena občinstva. Navzočih je bilo tudi
mnogo dam. Iz cerkve je šla množica, pre-
pevaje „Liepa naša domovina“, do spome-
nika bana Jelčića. Na tisoče ljudi se je
zbralo okoli spomenika. Ko se je množica za-
čela pomikati proti kolodvoru, je nastopila
policija. 35 oseb so aretirali. — Aretilanja
se vršijo vedno kar naprej tje v en dan. V
Granici pri Križevcih so se kmetje uprli
odredbam oblasti, na kar so orožniki stre-
ljali na kmete ter dva ranili. V Dragi so bile
velike demonstracije; razdrli so brzoglavne in
telefonske zveze. — V Zagrebu smejo biti

hisna vrata odprta do 8. zvečer. — Vedno
bolj se zatirajo vesti, da so vstrelili
v Križevcih, kjer vlada preki sud,
40 ljudi, 2 pa so obesili. Obesena se
imenujeta Joso Miljatović in Mišo Stajnić.
Žena tega slednjega je znorela. — Ranjenih
je po Hrvatski okoli tisoč ljudi. To so
strašne vesti. — Spljet, Makarska, Dubrovnik
in vsa mesta po Dalmaciji so zavita v žalost.
Črne zastave vihrajo, vse je užaljeno. —
Dalmatinski poslanci so na potu do viadurja
na Dunaj. Ko so odšli, je narod jokal in
ječal ter jih rotil, naj storijo svojo dolžnost.
Iz vseh krajev Dalmacije brzoglavijo nepre-
stano cesarju, naj stori konec neznoznemu
stanju na Hrvatskem.

Štrajk mizarjev v Trstu. — Te dni
je začelo štrajkati v Trstu nad 600 mizarjev,
ker gospodarji nočejo ugoditi njihovim zahte-
vam glede dela in plačila. Delavci zahtevajo
9 urni delavnik, povišanje plačila za 60 vin.
na dan ter še druge reči.

Statistika v Trstu je ravnokar izdala
komunalna uprava za dobo od l. 1900. do
1903. l. Trst steje 178.599 prebivalcev, od
katerih jih ima domovinsko pravico v Trstu
le 74.496, torej nihi polovica; 76.514 jih je
pristojnih v druge avstrijske dežele, 2219 pa
na Ogrsko. Tujezemcev živi v Trstu 25.313.
Po narodnosti so jih „razdelili“ na 116.825
Italijanov, 24.679 Slovencev, 8880 Nemcev,
451 (!) Hrvatov, 145 Čehov in 26 Poljakov.
Izmed vsega prebivalstva jih zna brati in pi-
sati 152.184, samo brati 2366, dotim je anal-
fabetov 44.049 ali 24%. Po veri je 169.921
katolikov, 4954 židov, 1786 protestantov,
1378 grških razkolnikov, 134 anglikanov, 291
brezvercev, 41 grških pravoslavnih in 10 sta-
rokatolikov. Poseben oddelek v statistiki je
posvečen italijanskemu vseučiliščnemu vpra-
šanju ter se je za njo nabralo v zadnjih
dveh letih 50.000 K. Pri ljudskem solstvu pa
se ne sramujejo Italijani izkazati, da nima
24.679 (v resnici jih je pa še mnogo več)
Slovencev niti ene ljudske šole.

Spljetski občinski svet je na početku
javne seje 20. t. m. na predlog dr. Desko-
viča enoglasno izrazil sočutje in žalost radi
tužnega stanja na Hrvaškem in je — na-
glašuje enaka čustva vseh Hrvatov — do-
volil 1000 kron pripomoči za žrtve terorizma.
Med svetovalci se je nabralo tudi 1000 kron.
Sklenilo se je zapričiti akcijo po deželi za
izražanje sočutja in nabiranje prispevkov.
Seja je bila takoj na to zaključena v znak
narodne žalosti.

**Podporno društvo za slovenske vi-
sokošolce v Gradcu.** — Dobili smo dolg
izkaz o darilih, doslih temu podpornemu
društvu za slov. visokošolce v Gradcu. Da-
rovali so v šolskem letu 1902/03. do začetka
II. semestra večje in manjše zneske razni
zavodi in zasebniki, vsega skupaj 4513.20 K;
podpor se je izplačalo 4400 K. Nadaljne pri-
spevke sprejema predsednik društva g. dr.
Benjamin Ipavec, zdravnik v Gradcu, Karl
Ludwig Ring 4.

Obleka iz papirja. — V sto letih
tako pišejo francoski časniki, bodo ljudje iz-
ključno oblečeni v papirnate obleke. Na
Nemškem se izdelujejo take obleke, ki so
lahke in jako po ceni. Obleka iz papirja stane
kakih 5 glđ. in je baje tudi trpežna proti
mokroti. Na Kitajskem nosijo take obleke že
precej dolgo časa.

Novije vesti. — V zadnjih dveh
dneh so aretirali v Zagrebu 132 visokošolcev.
Ječe polne, ljudi zapirajo v magacine. Srbski
listi tudi napadajo bana. — V Fužinah pri
Eki in bližnjih krajih so bili večji izgređi,
zaprti so 80 letnega župnika Urpanija, češ,
da je hujskal ljudstvo. — Posl. Vuković
Klaič in Perić so šli h Körberju prositi avdi-
jence pri cesarju. Körber je rekel, da ima
cesar mnogo dela ter da bo težko kaj z avdi-
jenco. Odgovor dobe danes.

OD PEKLA.

Po starem rokopisu za slovensko javnost priredil

F. K.

(iz „Jednakopr.“)

U četrtrič *) je eno reč, keru ta
peklenski ogin neizrečenu in nar bel
uroč sturi, namreč ta božja sapa,
ta ga nar bel podpehuje. To nam pove
ta prerok Izajias na 30 postav: »Pole
ta serd tega Gospoda peče in je težak
prenest; on je pouhen serda in njegou
jezik je koker en ogin, njegova sapa je
koker ena doreča voda, ktera gre do
gerla. Toku on te grešnike martra in
štrafuje.«

Ta peku je od začetka sveta per-
praulen globok in širok, in ta božja
jeza je peržgala ta ogin. Oh, grešnik,
premisli te besede, ktere nam pove ta
prerok Izajias v sv. Pismu od teh pek-
lenskih marter, de med vsim tem dru-
gim rečmi, kar nam svet Pismu pove,
je ta nar strašnejši, kir prau: »ta božja
jeza podpihuje en ogin večnu, in bel
uroč je!« Oh! kaj bo za ena vročina,
kir ta pravična jeza božja bo podpihvala
ta ogin; ta jeza božja bo veliko
bel pihal koker vsivetrovi; ja
vsi šturmi teh vetrov niso toku
močni, deb mogli toku pihat, koker pod-
pihuje božja, pravična jeza. O! kaj za ena
uročana u temu peklenskimu ognju! Ja, k
bi to železu, kamnje in vse, kar je na
svetu, u peku padlu, toku se stoplu
od uročine, preden bi u padlu.

... Oh! ubogi grešnik, se nič ne
bojiš teh grozovitnih marter? Oh, koku
boš goru, koker smola! — Vender ti
ne boš mogu na večnu zgoreti! Kader
ti en ogen vidiš, toku zmisli na ta
peklenski ogin: toku dougu dokler boš
mogu terpet (premisli, kako dolgo boš
moral trpeti!) Oh! ve! Oh, peče! Koku
bo tebe peku ta peklenski ogin, če jest
u tega pridem! Oh! ti ubogi ferdamani

*) Drugič in tretjič: je ostalo žalbog v glavi brun-
nega pisatelja. Op. prepis.

grešnik, kaj boš začel, ker boš ves
ogin, pod teboj ogin, nad teboj ogin,
zdraven tebe ogin! Kader on sapa k
sebi potegne, toku lauter ogin z nje-
govih ust gre, z nosa, z oči, z ošes, ja
z usih glidou tega trupla; posod bo
ogin švigou: ta ogin mu poide skuz
vse glide. Oh! kolku bo truplu terpelo,
ker mu ta ogin poide skuz serce, skuz
kosti, skuz celu truplu. Oh!... Koku bo
zaupou (en ferdaman!) oh! oh ve men
vbogim, ... oh ve meni: moj duši!
Oh ve mojemu sercu, oh ve mojim rokam,
oh ve mojemu prekletmu truplu....

Ta 3 kapitel: od peklen-
skega meraza in mezlote.

Leta pekleneski ogin, od ktirga
sem u temu drugimu kapitelu govoru,
ni le samo na sred pekla, u temu ve-
likmu prostoru, ampak je po vsih
grabnih, luknah in jamah. Pa ta
razložik je, de ni posod glih uroč, temuč
po enih krajih je bel uroč, koker po
enih, in tajati, ktir so več geršili, bodo
tudi vič martre imeli.

En sam krej je v peku, v
katirim ni nič ognja, namreč u
temu jezeru, katir bo na vekomej
zmarzu ostou.

De pa (je) v peku gvišno en
marzu bajer al jezer, u katirnu
bodo te duše neizrečenu martro ter-
pele, to nam pove sam Kristus, ker
prau: »Otroci tega kralstva bodo
venkej varženi u te unejne teme; tam
bo jok in klepetanje teh zob;«. Pomeni
leto klepetanje teh zob: ta velik merez
bo toku velik, da ne bodo njih usta
mogli zmeram deržati, ampak bodo iz
zobmi klepetali.

Je djau ta prerok Caharias: »U
temu bajaranu ne bo nobene svetlobe,
ampak tema, neizgruntava merzlota.
Kdo je bo mogu prestat na večnu ta
merzlota! Ja mrzlota in ta meraz tega
jezera je toku velik, de k bi en ogen
hrib noter padu, toku bi precej led rator!
— O! Bog, to je čez vsa človeška
pamet! (Dalje pride.)

Poslano.*)

Z ozirom na to, da krozi vest po meču
in deželi, da sem bil tudi jaz v zvezi z značo
sleparsko sfero, katero je pred par dnevi
obelodanila, moram izjaviti, da jaz nisem
bil v nikaki dotiki z dotičnimi, kar bi bilo
sumljivo, oziroma bi moglo omadeževati mojo
čast. Za stvari, katere se pa morda tičejo
koga drugega, prosim slavno občinstvo, da
bi se meni ne pripisovale.

V Gorici, 21. maja 1903.

Peter Birsas,

gostilničar in veletržec s sadjem v Gorici,
Corte Caraveggia 4.

*) Za vsebino pod tem naslovom je odgovorno
uredništvo le toliko, kolikor zahteva tiskovni zakon.

Zapiski mladega potnika.

Piše B. V.

(Dalje.)

Velika čustva se porajajo v naši duši, ko stojimo tam pred
ono izdolbino, kjer se je rodil gigant, čigar rojstvo samo
nam je velika tajnost. Svetloba malih svetilnic se bori s
polutemo jame, sence švigajo po steni, duh tamjana in
mire napolnjuje nizko jamo, katere stene so zakrite z bro-
katnimi preprogami. Izhodišče cele naše kulture je tu, odtod
se je širil Kristov nauk po vseh pokrajinah in po celem
svetu in pravi Kristov nauk je identičen s pravo kulturo.

Grška cerkev, to je glavna cerkvena ladja se odlikuje
po svojih zlatih ikonah ter zlatem lišpu in kinču. Ob strani
imajo Kopti svoj oltar, ljudje eksotične zunanjosti oprav-
ljajo tam svoje molitve, po tleh je razprostrta raztrgana
preproga. Katoliški del napravlja hladen vtis. Začudil sem
se, ko sem stopil iz grške cerkve v najstarejšo in edno
izmed najlepših bazilik. Pobeljena stena deli stebrišče bazi-
like od prave cerkve tako, da je nekdanja bazilika sedaj le
nekaka predcerkev.

Prihajali so nam konje iz hodnika in zunaj cerkve-
nega dvorišča smo sedli na nje. Novič so se nam usiljevali
razni agenti s fesom na glavi, in vesel sem bil, ko smo
pognali konje. Pred neko hišo so se sede lepe Betlehemke;
hotel sem jih fotografovati s sedla, ali one so zbežale in
zaloputnile vrata. Kako pomembno je to, da se je tam, kjer
je rodila edinega sina najsrečnejša žena, ki je kedaj živela,
Marija, ohranila ženska lepota do danes, kot nekako darilo
Mariji. Uprizorila sva jaz in Črnogrec dirko od Rahelinega
groba do monastira Elije. Belca sta zdirljala; kopita so se
komaj dotikala ceste, vozovi, velblodi in drevesa so šinila
mimo naju. To je bilo besno dirjanje, no, moj belec se je
izkazal, kakor strela je frčal po trdi cesti. Potem sva se pa
morala zopet vrniti. Vjera Afanazijevna je čakala pri grobu

Rahele in le težko mogla krotiti svojega konja, kateri je
hotel zbežati naprej po potu. V mraku smo prispeli v
Jeruzalem.

K Abrahamovemu hrastu.

Bil je soparen dan, solnce je silno pripekalo. Kraguljci
na konskih vratih so glasno zvenketali; trije konji so bili
vpreženi pred vozom. Pot je dolg v dolino Mambre k
Abrahamovemu hrastu. Pri grobu Rahele smo se ustavili,
pokopali so v bližini ravno mrliča. Tudi Muhamedanci
čislajo Rahele in okolu njenega groba imajo svoje pokopa-
lišče. Možje in žene so sedeli na grobih okoli mrliča in
žalovali; grob še ni bil izkopen. Pokrajina je postajala vedno
bolj pust, vozili smo se po cesti v Hebron. Žive duše ni
nikjer, vse je izumrlo, še ptice ni videti. V teh krajih je
bival Abraham s svojimi čredami, bil je nomad. Kedar ni
bilo več pašnikov, podrl je svoje šatore in iskal novih paš-
nikov. Ednostavno je bilo življenje teh očakov, ustvariteljev
ideje, katera je pravzaprav podlaga naši kulturi. Monoteizem
je vzklil iz skalnatih, nerodovitnih tal Judeje. Bog je govoril
na kamenitih holmih, kjer ni zelenja in plodovite zemlje,
sredi skal in čeri s človekom; sklenil je z njim zavezo. Ako
bi bila zemlja rodovitnejša, ako bi bili očaki brez velikega
truda in napora živel, ne bi se v njih rodila želja, stopiti v
ozko zvezo z Bogom. Ti nomadi so bili krepko vztrajni
pleme. Daleč tam na vzhodu so gorovja, katera obrobajo
mrtvo morje, gola rebra včasih solnce čudno razsvetljuje. Vsi
ti griči, obronki in planjave okoli nas so gole, neka bojazen
pred usodo, neko brezkončno spoštovanje pred stvarnikom
preveva dušo potnikov. Le v taki puščini se je večni gro-
movnik smel in mogel ponižati govoriti z očaki. Odslej je
vse nemo, te skale so bile priče največjih dogodkov:
one skrbno varujejo največje tajnosti in uganke človeškega
duševnega življenja; ako bi one mogle govoriti, razkrile bi
nam zagonetke, katere mučijo sedaj človeško dušo in mo-

goče, da bi nam dale vse odgovor na vprašanje, odkod in
kam. Odkrivali bi se vseh dvomov, potegnili bi kopreno s
saiškega kipa in zrl bi večni resnici v obraz.

Prispeli smo do nekega hana; konje smo krmili z
rezanico iz slame in z ječmenom. V bornem hanu so imeli
le žganje in nepitno vodo, vina nič. Na steni ste viseli slike
avstrijskega in ruskega cesarja. Še skoraj dve uri smo se
peljali skozi puščino. Konečno se je pokrajina spremenila,
prikazale so se posamezne bele hiše z malimi pobeljenimi
kupolami sredi nasadov, maslinovi gaji, pinije in vinogradi
z močnim starim trsom. Trta ni privezana na kole, kakor
pri nas, temveč se vije po zemlji. Velblodi stopajo počasi
za svojim voditeljem in mrk Beduin s puško v roki hodi
po cesti. Hrast Abrahamov se že vidi s ceste, ali do njega
je še precejšen kos poti. Voz pustimo pri nekem poslopju.
Ob zidu, kateri deli pečena zemljišča, slonijo pastirji in
žene, moledujoče za bakiš. Kavas Nikolaj je mahal z bičem
in pazil, da ne bode nikdo lučal kamenja za nami. Hebron,
prestonica Davidova, se skriva za vinogradnimi holmi. Tam
so posebno fanatični Muhamedanci in opasno je hoditi po
mestu brez spremstva. Skoro zagledam sredi vinogradov
mogočno, staro drevo, obdano od železnega plotu. Suhe
veje štrlijo visoko v zrak. Deblo je grčavo in široko, da bi
ga moglo komaj objeti nekoliko mož. Hrast je podprt na
treh straneh. Iz korenin in iz odumrle veje fantastične for-
macije sta zrastle dve novi drevesi z bujnim večjem v
dokaz, da ima to staro in častljivo drevo še dovolj sile v
sebi. Nekega dne je sedel Abraham opoldne pred šatorom,
trije možje so se mu bližali; vstal je, šel jim nasproti in
se jim poklonil do zemlje. Gostoljubno so bili sprejeti. Sara
je morala brzo peči pogačo, Abraham je pa izbral tele, da
bi je zaklal. Pod hrastom so sedeli, Sara jim je postavila na
mizo mleko, maslo, sir in meso. Žena ne sme biti prisotna,
ako so se pogovarjali možje. Odšla je ali radovednosti ni
mogla premagati; prisluškovala je za šatorom in čula je,

„Goriška ljudska posojilnica“,

vpisana zadruga z omejenim jamstvom v Gorici vabi na

REDNI OBČNI ZBOR,

kateri bo v nedeljo dne 7. junija 1903 ob 9. uri dopoludne
v zadrušnih prostorih, Gosposka ulica h. št. 7.

Dnevni red:

1. Poročilo načelstva.
2. Poročilo nadzorstva.
3. Potrditev računov in bilance za leto 1902.
4. Volitev nadzorstva.
5. Razdelitev čistega dobička.
6. Privolitev nagrade načelstvu.

V Gorici, dne 18. maja 1903.

Načelstvo

Odlikovana krojaška delavnica

Ant. Krušič

krojaški mojster v Vrtni ulici števil. 28.

Priporoča se slavnemu občinstvu
v mestu in na deželi. Ima bogato za-
logo vsakovrstnega blaga za vse letne
sezone in vsak stan. Gotove obleke last-
nega izdelka kakor tudi površne suknje
itd. Cene zmerne.

Ravnokar mi je dospel
nove raznovrstno blago za nastopno
omladno sezono.

Izdelke iz lastnega blaga jamčim!

Božjast.

Kdor trpi na božjasti, krčih in drugih nervoznih
bolezni, naj zahteva knjižico o teh boleznih. Dobiva
zastonj in franco v Schwann-Apotheke, Frank-
furt a. M.

E. LEBHERZ

Gerica

tovarna užigalice
priporoča prebivalcem Primor-
skega svoje izdelke raznih vrst,
posebno izvrstne in zanesljive
užigalice

Apollo

da bode imela sina. Stara je bila in dozdevalo se ji je to
nemogoče, radi tega se je smejala. V Sodomo so bili na-
menjeni možje in Abraham jih je spremljal. Ko je bil oče
devet in devetdeset let star, je Bog z njim sklenil zavezo
in na potu v Sodomo mu je obečal, da bode on praded
izvoljenega naroda, kateri bode oznanjal vsem narodom
pravo vero.

Nad vinogradi in hrastom je ruska postrojka, lepa
kamenita stavba. Trkali smo na vrata, prišla je otvoriti stara
Arabka. Hladno je bilo v lopi in v prijaznih obokanih
sobah. Upehani in gladni smo bili. Nikolaj je prinesel ste-
klenico vina iz Eugadija. Razložili smo na mali mizi jedila,
katera smo imeli, šunko, sir, sardine, kruh in naranče. Po-
stavil se je na mizo pristen, velik samovar. Voda je šumela
v samovaru, skoraj je bil čaj gotov. To šumenje zveni pri-
jetno na uho, ali prijetneje moršiti poslušati to vrenje na
ruskem severu v topli sobi, ako se sliši zunaj vihar in vidi,
kako sneg naletava.

Na ploščati pred postrojko se je sluga Muhamedanec
začel klanjati in moliti, bil je obrnjen proti vzhodu, proti
hrastu. Ta prizor na tem mestu me je ganil. Muhamedanec
je monoteist, vera Abrahamova je bila kvas muhamedanizma.
Ne samo kristijan, temveč tudi Muhamedanec je deležen
onega čistjšega naboženskega naziranja, katero se je razvilo
tu sredi pustinje. Po daljšem odmoru smo šli na stolp, na
vrh holma, gladina srednjemorskega morja je zabliskala o
daljavi. Vrnili smo se k vozu. Ustnice so mi bile suhe,
sveže vode ni bilo nikjer, neka ruska žena mi je nalila iz
priročnega samovara kozarec mlačne vode.

Noč je nastala; na južnem nebu so se zaiskrile zvezde.
Neme so bile šale okoli nas ob cesti, Bog se ne prikaže
nikdar več svojemu izvoljenemu ljudstvu. Ob luninem svitu
smo si ogledali Salomonova jezera. V starinski kaštel iz
časa Salomona so gnali Beduini črede črnih koz in belih
ovac. Zobati vrhi te trdnjave so moleli ponosno v temo.

Videli smo dve jezera, ki sta služili kot zbirališče za jeruza-
lemski vodovod. Salomon je imel ob teh obronkih svoj
perivoj, krasni kraljevi nasadi so obdajali jezera. V njih se
je šetal kralj, pesnik in filozof. Sviral je na sviralu in pesen
pesni, visoka pesen je spočela v njegovi duši. — Konji so
pasli pritrjeni na nogah z železno verigo na tla, po vsem
nauzdanji in nasedlani okoli kaštela, hrkali in prhali so. Ko
smo se odpeljali, zarezgetali so konji v slovo.

Nad Betlehemom se je prikazalo nekoliko luči. Kje je
zvezda, ki je vodila svete tri kralje v mesto rojstva Cospo-
dovega? Konji tečejo mimo groba Rahele, kateri se nam
skoro odmakne izpred oči. Lija in Rahela ste sezidali rod
Izraelov, pravi sveto pismo. Kako krasen je bil oni prizor
pri vodnjaku. Jakob išče nevesto v tujini, zagleda Rahelo,
hči Labanovo tam pri studencu in jo poljubi; ona ljubi
njega in on njo. Sedem let služi zanj, in njemu se dozdeva,
da je le sedem dni. Sebični Laban ga prevari in mu da
Lijo za ženo. Dolgi sedem let mora še robotati za lepo
Rahelo. Njegova ljubezen vse premaga. Združen je z njo,
ali Rahela je nerodovitna, Lija, katere ne ljubi, mu pa rodi
sinove. Bog je usmiljen in usliši ženo. Josipa imenuje svo-
jega prvega sina.

Zvesto je bila udana Jakobu, po puščavi mu sledi in
trpi z njim zadovoljno vse nezgode. Na potu v Betlehem
porodi Benjamina, umre na porodu in pokopljejo jo v bli-
žini mesta.

Gornjo nazivajo Rusi kraj, kjer se je rodil Janez Krstnik.
Tako domače se glasi beseda Gornjo. Latinci in Nemci pa
imenujejo ta kraj Ain Karim. Moj beli žrebec je stal pri
vratih hospica že pred šesto uro v jutro. Gornjo leži proti
zapadu, cesta je dobra in trda. Pokrajina je otožna kakor v
celi Judeji, le redko nas iznenadi krpa zelenja. Na poti sem
moral popraviti stremena in uzdo, čutil sem se, da konj ne

uide, ker je uzda bila silno nemarno sestavljena. Velblodi
in Arabkinje na oslih nam pridejo nasproti. Pri nekem
ovinku se prikaže prijazna dolinica, ob zelenih obronkih je
mnogo vinogradov, figovih dreves in maslin. V pravoslavni
cerkvi bode svečano opravilo »objedna«, arhimandrit je
prišel včeraj. Peš smo hodili navzgor k monastiru. Pred
lopo v senci so nam stregle nune s čajem. Na glavi imajo
nune črno pokrivalo in črn prt ovija celo lice. Pozneje smo
pa šli v malo ali čedno cerkev, katera stoji nad vinogra-
dom monastira. V cerkvi je bilo že mnogo ljudi, mušikov
in žen, katere so bile s svojimi belimi in črnimi rutami
našim kineticam tako silno podobne. Arhidijakon in dijakon
sta blagoslavljala narod. Stal sem v ospredju, na desni pred
nogami sem imel preprogo. Mužiki so natikali goreče sveče
na stojala. Vsi duhovniki so šli arhimandritu nasproti do
cerkvenega praga. Opravilo je trajalo dolgo, pred ikonostaz
so prepevale nune. Pogosto se ponavljajo iste besede. Vsa-
kega kristijana mora ganiti ono globokočutno: »Kristus
vzkresel«. Slovanski duši edino prikladno je to zategnjeno
petje, v katerem se zrcali vsa neskončna udanost celega
plemena. Na koncu opravila je razdelila nuna šopke cvetic,
kateri so prej ležali okoli evangelija, starejša nuna je pa
zavila velik hleb kruha v rdeč prt. Hleb je blagoslavljala
arhimandrit. Potem je bila procesija okrog cerkve. Arhi-
mandrit je nosil v rokah velik zlat križ z biseri okrašen,
cvetlice in tri goreče sveče, njegova mitra je bila tudi okra-
šena z biseri in minijturnimi slikami svetnikov. Dijakoni s
svojimi dolgimi bradami in dolgimi, do tilnika segajočimi
lasmi so povečali svečani značaj celega sprevoda. Ko je
prišel arhimandrit do cerkvene Epside, katera je obrnjena
proti vzhodu, proti Jeruzalemu, čital je evangelij v solnčnem
žaru. Staroslovenske besede evangelija so imele na tem
mestu v sveti deželi za poslušalca neki neodoljiv čar. Solnce
je sijalo, vse je bilo praznično veselo, svetlo, jasno. Spo-
minjal sem se cerkve svetega groba, Temno in mistično je

Podpisani priporoča slavnemu občinstvu
v Gorici in na deželi, svojo

prodajalnico jestvin.

V zalogi ima kave vseh vrst, različne moke
iz Majdičevega mlina v Kranju, nadalje ima tudi
raznovrstne pijače, n. pr.: francoski Cognac,
pristni kranjski brinjevec, domači tropinovec,
fini rum, različna vina, gorušice (Senf), Citril-
Metodovo kavo in Citril-Metodovo milo ter drugo
v to stroko spadajoče blago. Postrežba točna in
po zmernih cenah

Z odličnim spoštovanjem

Josip Kutin,

trgovec v Semeški ulici št. 1

v lastni hiši, kjer je »Trgovska obrtna zadruga«

Jakob Šuligoj,
urar o. kr. državnih
železnic
v Gorici Gosposka ulica 25.
Priporoča svojo veliko
izbiro raznovrstnih švica-
skih žepnih ur in verižic posebno sedaj v času
birane
po jako nizkih cenah in sicer: srebrne
ure za dečke od 4 gld. in pol naprej, zlato
od 20 gld. naprej, srebrne ure za deklice
od 5 gld. naprej in zlato od 11 gld. naprej.
Sprejemam tudi poprave vsakovrstnih žepnih
in nazidnih ur. Vse poprave garantiram 1
leto. De'o solidno. Cene zmerne. — Svojin
rojakom v mestu in na deželi se za blagohotna
naročila toplo priporočam.

Trtorejci pozor!

Ne zamudite ugodne prilike cenega
nakupa gumljevih vozij za cepljenje.
Trvdka

Konjedic & Zajec

Gorica pred nadškofijo št. 5

Vam nudi iste klg kron 19 na drobno
20 stotink radi opustitve.

Zahtevajte
moj ilustrovani cenik z več kakor
500 podobami od ur, zlatih, sre-
brnih in muzikalčnih predmetov,
katerega pošilja zastonj in poštne
prosto
Hanns Konrad,
tvornica ur in eksportna hiša
Most št. 249. — (Češko).

Tomaž Huala

trgovec z lončarskimi, porcelanskimi in
steklenimi izdelki

v Gorici na Travniku št. 8,

naznanja, da je prevzel steklarsko obrt
g. Weldlich-a in se priporoča sl. ob-
činstvu v mestu in na deželi z zagotovi-
lom točne in solidne postrežbe opiraje
se na svojo obilno znanje v tej stroki
kot večletni uslužbenec v trgovinah gg.
Sturil in Monari na Travniku.

Vse po zmernih cenah!

V nobenem slovenskem domu, zlasti ne v slovenskih
društvenih dvorinah se ne sme pogrešati

Prešernove sohe

Ista je uzorno izdelana v velikosti 42 cm, ter stane samo 7 K.

◆ Doprski kip ◆

Janko Kersnika

25 cm velik, brez podstavke, za 3 krone.

V velikosti 22 cm po K 1-80 — s podstavkom — kipea

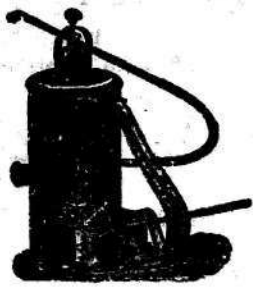
Simona Gregorčiča in Jenko-ta.

Zaboječke računim za lastno ceno.

Vsa čitalniška, bralna, ognjeglasna in druga društva opo-
zarjam na ugodno priliko, da okrase svoje domove z do-
mačimi umotvori in vabim prav uljudno k naročbi

Jernej Bahovec

trgovina s papirjem in pisar. potrebščinami
Ljubljana, Sv. Petra cesta 2.

Vse stroje za poljedelstvo in vinorejo.

Brizgalnice za sadjno drevje

z mešalom za mešanico iz bakra in apna tako, da se najedenkrat na dve cevi brizga,

brizgalnice (streljke) za sadjno drevje z natanjko namerjeno petrolmešanico,

svetilnice na acetalen da se ulove leteči hrošči, hidravlične stiskalnice za vino,

stiskalnice za vino in ovne s diferencialnim pritiskom,

stroje za drobljenje stiskalnice,

čisto nove mline za grozdje,

nove priprave proti peronospori in za žveplanje,

sesalke za vino, cevi za vino,

kakor tudi vse druge stroje za poljedelstvo kot

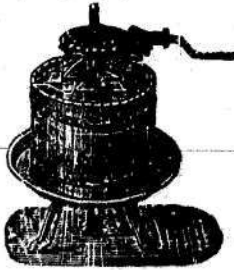
zbiralnike (trleure), mlatilnice, vitale (gepel) i. t. d.

razpošilja kot specialitete po najnižjih tovarniških cenah

lg. Heller, Dunaj, II. Praterstrasse 49.

Coalitaki zastoj in franko.

Deplaše se v vseh jezikih.

Za bolne na želodcu!

Vsakemu, kateri si je poživil želodec, boš da se je prehladil ali prenapolnil želodec, jedel slabo pripravljena, neprebavljiva, pregorila ali premrzla jedila, ali sploh neredno živel, tako da trpi na gorečici, želodčnem krču, tiščanju želodca, težkam prebavljanju ali zastitjenju, bodi priporočeno dobro in izvrstno domače zdravilo, katero je že mnogo let v rabi. To zdravilo je

Hubert Ullrich-ovo zeliščno vino.

Ullrich-ovo zeliščno vino je pripravljeno iz pristnega vina in izvrstnih zdravilnih zelišč, krepi in oživlja želodec, ozdravi vse želodčne bolezni in pospešuje obnovo sveže krvi. Ako se vabi zeliščno vino pravočasno, se vse želodčne bolezni skoraj takoj ozdravijo. Ne sme se toraj obotavljati in se mora že pri prvobolih, riganju, deravici (zgaga), napenjanju, bljuvanju takoj rabiti. Večkrat izginejo vse te bolezni, ako človek parkrat pije omenjeno zeliščno vino.

Ako se človeku zapeka in ne more na potrebo, čuti nekako tesnobo, klanje (madron), srčno utripanje, brezsenost, kakor tudi zasedanje krvi v jetrih, vranici in vratnici (hemoroidi). Zeliščno vino ozdravi vse to hitro, odpravi neprebavljivost in odstrani iz želodca in črev vse nepotrebne in nerabljeve snovi.

Medlost, bledost, pomanjkanje krvi in oslabelost so navadno posledice slabe

krvi in bolnih jeter. Ako se nima apetita oslabi, a glavobol in noči prebije brez spanja upliva tako nanj, da začne hirati. Zeliščno vino pomaga zopet, okrepi živitno moč. Zeliščno vino pospešuje apetit, prebavo in reditvo, pospeši delovanje krvi, pomiri razdražene žive in obudi veselje do življenja. Vse to dokazujejo mnoge zahvale in pripoznanja.

Zeliščno vino se dobi v steklenicah po gl. 1.50 in 2.- v lekarnah v Gorici, Korminu, Ajelu, Čaplungu, Gradežu, Romansu, Fiumičelu, Gradišču ob Soči, Ronkah, Ogleju, Trzinu, Kanalu, Vidnu, Palmanovu, Tolminu, Idriji, Ajdovščini, Sežani, Vipavi, Portogruaru, Trstu itd. kakor tudi po vseh lekarnah avstro-ogerske monarhije in bližnjih deželah. Lekarstva G. Cristoforetti v Gorici pošilja tri in več steklenice zeliščnega vina po originalnih cenah po vsi Avstriji.

Opominja se na različne ponaredbe!

Zahteva naj se izrecno

Hubert Ullrich-ovo zeliščno vino.

Ovo zeliščno vino ni nikaka skrivnost, ono obstoji iz: Malaga vina 450,0, vinskega špita 100,0, glicerine 100,0, rdečega vina 240,0, soka jerebikovih jagod 150,0, črničevega soka mane 30,0, koprca, janeža, helenina korenike, ameriške korenike, korenike svičar in kolmeža 10,0. Vse te dele naj se zmeša!

GORIŠKI VELODROM

Lastnik: Josip Goriup.

V nedeljo dne 24. t. m. ob 4.50 pop.

Izredna konjska predstava

katero priredi

Cirkus Gatti & Manetti

Jedina predstava svoje vrste.

Še nikoli v Gorici.

Konjske dirke v golop. — Dirke s tandem.

Dvojni vrstolomni skok čez 10 konj.

Zaključek: Lov na Jelena.

Vstopnina prosta.

Anton Pečenko

Vrta ulica 8 — BORICA — Via Giardino 8
priporoča

pristna bela

in črna vina

iz vipskih,

furianskih,

Dostavlja na dom in razpošilja po železnici na vse kraje avstro-ogerske monarhije v adih od 56 litrov naprej. Na zahtevo pošilja tudi vzorce.

Cene zmerno. Posrežba poštena.

briskih, del-

matinskih in

isterskih

vinogradov.

„SLAVIJA“

vzajemno zavarovalna banka v Pragi.

Rezervni fond: 25.000.000 K. Izplačane odškodnine in kapitalje: 75.000.000 K.

Po velikosti druga vzajemna zavarovalnica naše države

z vseskozi slovensko-narodno upravo.

Vsa pojavnika daje:

Generalni zastop v Ljubljani, čegar pisarne so v lastnej bančni hiši

Gospodskih ulicah števil. 12.

Zavaruje poslopja in premičnine proti požarnim škodam po najnižjih cenah. Škode cenjuje takoj in najkulantneje. Uživa najboljši sloves, koder posluje.

Dovoljuje iz čistega dobička izdatno podporo v narodne in obnove koristne namene.

Dobi se povsod!

Schichtovo hranilno jedernato milo

z varstveno znamko

garantirano in prosto vseh škodljivih primes, izdatno in izvanredno milo za pranje.

Pri nakupu naj se pazi na ime „Schicht“ in na gornjo varstveno zn. mko.

Zastop na debelo: Humbert Bozzini -- Gorica.

tam med starinskim zidovjem. Žarki solnca ne razsvetljujejo teh temnih kapel, v temi drsa mimo kak Grk z žensko kito na temenu, smrt, fanatizem, praznovanje je tam doma in ljudje, kateri se tam klanjajo pred Bogom, ne ljubijo Boga, oni se ga le bojijo. Bizantiski Krist s svojimi trdimi, neusmiljenimi potezami in srepimi, groznimi očmi ima tam svoj hram. V tej svetli cerkvi na Gornjem je pa bilo vse drugače. Solnčni žarki so se sipali skozi okna na oltarje, na plašče dijakonov, na mitro in svečnike, odkakovali in se odražali, da se je radost polastila človeške duše, da je izginila vsa otožnost, da smo pozabili na vse, kar kazi in pači Kristovo vero in da so nam bili Kristovi nauki tako jasni, tako priprosti in mogočni brez madeža in praznovernih primesij. Krist sam je bil neviden med mužiki. Veličastvo je bilo, ko se je pomikal po »objedni« sprevid sredi vinograda od cerkve do monastira, nune so prepevale, arhimandrit se je opiral na pastirsko palico »pasoh«, solnčni prameni so se igrali okoli njegovega srebrnega križa in mitre. Vse je dihalo življenje in srečo. Goethe je bil v Rimu prisoten pri pravoslavni »objedni« in v svoj dnevnik je zapisal sledeče besede: »Ceremonije se mi dozdevajo svečnejše, strožje, bolj navajajoče k premišljevanju in vendar popularnejše nego latinske.«

Z belimi prti je bila v monastiru pogrnjena miza. Arhimandrit je mož lepe, visoke postave, glava resna, nastanek srednjedolg in raven, čelo lepo in gladko, brada melirana in dolga, lasje se mu sipajo preko tilnika skoro do hrbta v gostih štrinah. Blagoslovil je celo hišo, škropil z blagoslovljeno vodo po jedilnici, molil kratko molitev in držal kratek nagovor na prisotne. Vjera Afanazijevna je prva poljubila križ in za njo pa drugi. Nato je dijakon še poškopil vse prisotne z blagoslovljeno vodo. Vse te ceremonije so bile posebno svečane v teh nizkih obokanih, skrbno pobeljenih monastirskih prostorih.

Sedli smo k slovesno pogrnjeni mizi ob oknu. Mikaven

je bil razgled skozi veliko polkrožno okno v prijazno dolino in na bližnje nizke gorovje.

Ostali smo opoldne na Gornjem. Obed je bil pristno ruski. Trdo kuhana jajca, dve juhi »okroška« in »uhà«, riba z grozdi konzervovanih v jesihu in piroški. Pila se je najprej vodka, potem pa kvas in vino. Nune so nam stregle. Dijakon je razkazal svoje panje v čebelnjaku. Seznanil sem se s slavno filko gospo M. iz Petrograda, katera me je prisrčno pozdravila kot Jugoslavana.

Poslovali smo se od arhimandrita, zahvalili se nunam za prijazen sprejem in odrinili v Jeruzalem. Uzda mi je delala zopet preglatve na poti, popraviti jo je bilo treba, kolikor mi je bilo mogoče, in zaostal sem za vozom. Konj je dirjal varno po trdi cesti, gorje, ako bi bil zdrknul in padel sredi divjega dira. Skoro sem dohitel voz. Uro pozneje smo bili v Jeruzalemu.

Dvorana poslednje večerje na Sionu je edno najsvetejših mest za vse krščanstvo, tja smo se danes namenili. Ni božjega hrama na celem svetu, ki bi se mogel meriti po svoji starosti s to malo dvorano, katera je danes v posesti Turkov. Cesarica Jelena je sezidala nad tem mestom veliko, krasno cerkev. Križarji so našli le razvaline in sezidali novo cerkev. Po zmagi Saladinovi v Galileji so morali kristjani tudi to svetišče prepustiti zmagovalcem. Saladinov brat Malek el Abdel je pijančeval neko noč v dvorani s svojimi razuzdanimi drugovi. Tisoč let prej je Zveličar s svojimi učenci ravnotam obhajal v veselo žalostnem razpoloženju židovsko pasho. Kako veličasten je bil ta priprosti prizor in kako ostudno si je predstavljati na istem mestu pijane dvorjane, popivajoče po opulentnem obedu, gniljiva sveta idila plemenitih ljudi ni bakanal strasti in poželjivosti. Franciškani so se takoj po svojem prihodu v sveto deželo naselili na Sionu v bližini hiše poslednje večerje. Pozneje so imeli

svoje celice okrog obednice. Njih delo so križni svodi obednice. Menihi, kateri so s Sijona skušali čuvati kristijanska svetišča, so bili pravi mučeniki. Strašno so jih zasledovali Muhamedanci, nikdar niso bili varni in smrt jim je vedno pretila. Človeško življenje še danes nima mnogo vrednosti na vzhodu, kako hudo je pa moralo šele biti v srednjem veku, ko so si bili Muhamedanci v svesti, da so oni gospodarji Palestini in najsilnejše pleme na celi zemlji. Mnogo krvi je teklo na Sionu. V štirinajstem stoletju so bili umorjeni vsi menihi. Stiske, v katerih so Franciškani živeli v davnih stoletjih, čuvajoči sv. grob, so nepopisne. Paša in njegovi uradniki so si izmišljali največje nezakonitosti. Ob času, ko je besnel v Nemčiji verski boj, ko so bili papeži najradodarnější mecen umetnikov, so morali prepustiti menihi obednico Muhamedancem, kateri so izvedeli, da se tam nek nahaja grob Davidov.

»In glej, roka izdajalca mojega je z menoj na mizi.« Učenci se spogledajo. »Kdo je, ali sem jaz ali si Ti?« Tako vprašanja si stavljajo. Vsi postajajo nezaupni, vezi najsrčnejšega prijateljstva so za hip pretrgane. Dvomi, slutnje jih navdajajo o vernosti in udanosti tega ali onega tovariša. Vsi so ustrašeni, otožna je njih duša in potrta. Le eden ve, kaj da pomenijo Kristove besede. Premaga se, dasi besni v njegovi notranjščini strašen duševni boj; navidez malomarno gleda pred se, v dušni tuga se ga polasti, tajnost je razkrita, učenik ve o izdajstvu, nazaj ni mogoče, odločilni trenutek se bliža. Apostoli, sedeči, poleg Odrašenika, burno zahtevajo, naj njim zaupa ime zavrnence. Drugi so nemi vsled osuplosti in v živahno kretnjo hočejo simbolizovati, da je tak zločin nemogoč, drugi so se vglabliali v brezplodno tulčenje in nekateri se zgražajo, da more imeti rabi o njih tako mnenje. Rajski mir odseva s Spasiteljevega obraza, ko jim razodene peklenski naklep. Uresničilo se je, kar jim je prorokaval. V isti obednici so se spustili z neba ognjeni žarki na apostole. Za razvitek krščanstva je bilo to znamenje, za heba odločujočega pomena. Vsi narodi naj bodo deležni naukov evangelij in v vseh jezikih se naj razglaša evangelij. (Dalje pride.)

koj dobro poznal, tudi če je bil ta Arabec ali Frus; nasprotno pa prvosednik vol. kom. ni poznal volilca z belim listkom. Volil. kom. je nad 80 glasov proti-zup. str. zavrnila, in to, kakor se je reklo, radi formalnih pogrškov v imeniku; v nasprotnem slučaju je bilo mnogo nepostavnih glasov sprejetih. Dne 15. (petek) je prišlo na volišče nad 200 volilcev proti-zupanske stranke poleg onh, ki so bili ta dan k volitvi vabljeni. Ali ta dan je volilni stroj tako polagoma delal, da se je bilo kar čuditi, in to bržčas namenoma, da bi se volitev zavlekla čez napovedano uro. Ko je bil ves imenik prečitán, je prvosednik volil. kom. ukazal obč. slugi, naj pokliče samo one volilce, ki so bili ta dan iz imenika citani, ki niso še glasovali. Proti taki nameri prvosednika volil. kom., da bi edino volilci, ki so bili ta dan iz imenika citani (zup. volilcev ni bilo več) smeli glasovati, a volilce, ki so bili dne 13. in 14. citani, pa niso se glasovali, ne dopustilo k volitvi, se je Franc Obljubek kot zastopnik proti-zupanske stranke odločno uprl, ter v imenu nad 200 volilcev zahteval od prvosed. volil. kom., da se vse volilce, ki niso še volili in kateri niso bili pri volitvi zavrnjeni, dopusti voliti. Temu pa se je načelnik volil. kom. uprl, češ, da za volilce, ki so bili citani iz imenika dne 13. in 14., je potekel čas glasovanja. Temu nastopu načel. volil. kom. se je vladni zastop. gosp. nadkom. Polley, naslanjajoč se na § 23. obč. volil., odločno uprl, ter opozoril volilno kom. na pravkar navedeni §. odstavek zadnji, ki se glasi: „Volilci, ki pridejo v zbirališče po terti, ko so že bili po imenu poklicani, glasujejo se-le, kadar je ves imenik prebran in se morajo za to oglašiti pri volil. komisiji.“ Tudi ta postavna določba, pojasnjena od vlad. kom., ni nič izdala pri volil. komisiji, ali bolje rečeno, pri absolutnem zupanu, ki je dobro vedel, da ako se ukloni slednjemu §, podlegla bi njegova stranka z najmanj 150 glasovi. Ker vse prizadevanje od strani vladnega nadkomisarja in odločni odpor z zahtevno zastop. volilcev ni nič vplivalo na volilno komisijo, da bi se dopustilo volilce voliti, je vlad. nadkom. vzel na zapisnik nekoliko volilcev, katerim ni bilo dopuščeno glasovati. S tem je bila volitev III. razreda dne 15. zaključena.

Ako se pomisli na zgoraj navedeno ravnanje volilne komisije pri volitvi, se ni čuditi, da je izid volitve tak, kakor ga naglašala „Gorica“ v štev. 30. v notici: „Občinske volitve v Kozani.“

Kaj ne, da je lepa zmaga, gosp. poročevalec te notice?!

Bodi dostavljeno še to, da volilci, katerim ni bilo dopuščeno od strani volilne komisije izvršiti volilno pravico, so bili jako ogorčeni, in zahvaliti se je le pomirovalnim besedam njih zastopnikov, da ni prišlo do izgredov.

Toliko o izidu volitev v tretjem razredu.

Iz Dutovelj na Krasu. — Privandran vodja tukajšnje klerikalne stranke je nataknil

na svoj nos povečevalne naočnike ter načrtal v umazani „Novi list“ nekoliko svoje brutalne blamaže, s katero je mislil nekatere tukajšnje občinarje sramotiti. Revše pa se je prevarilo.

Prvo omenja, da je bila 6. t. m. volitev zupana, in imenuje izvoljenega, čudno pa je to, da ni omenil ničesar o izvolitvi treh podzupanov; saj so ti izvoljeni odlični močje, posebno pa prvo izvoljeni.

Nadalje piše: „No, kakor so tedaj naši liberalci pri volitvah sramotno propali, isto tako sramotno so sedaj propadli s svojim rekurzum.“ To revše misli, da ako stranka pri občinski volitvi ne zmaga, da je to že sramotni propad. More pa se trditi, da je sramotno to za tukajšnje klerikalno stranko, da je vsa mogoča sredstva porabila, da je prišla do zmage pri volitvi, na zadnje je moral se tukajšnji g. kaplan Žugelj na željo nekih klerikalcev pristopiti, ter od hiše do hiše po celi občini za klerikalno stranko agitirati, kar je nekatere tukajšnje Neže tako ogrelo, da so svoje soproje, kateri so bili volilci, rotile, da morajo voliti po nasvetu g. kaplana. Torej ni čuda, da je klerikalna stranka pri volitvi zmagala. Kajti črna suknja ima velike moči v sebi. Tudi je imelo mnogo upliva to, da se je g. kaplan ponudil za pisarja pri volitvi! — Taka je zmaga sijajna!!

Nadalje trdi oni dopisun „Novega lista“, da od dneva volitve sem so vsaki dan kazali bolj kisle lice, na dan volitve zupana so bili popolnoma pobiti. Da jih neizmerno peče to, da je v Dutovljah trdnjava judoliberalizma poražena. O prvem dovoljuje se o tem soditi onim, katerim so natančno občinske razmere znane, da je kdo v občinsko starasinstvo izvoljen, to nikaka posebnost. Ni upati tudi koristi, gotova pa je zguba. Da se je napredna stranka oglasila pri volitvah, jo je napotilo to, ker je iz prejšnje dobe spoznala, da ako zmagajo poznani „klerikalci“, da bo moral se tudi nadalje izvrševati nazore enake, katere izvršujejo nekatere brežanke na poti v Trst nad svojo tvorno živalico. Kar pa zadeva izraza, da so Dutovlje veljale do sedaj za trdnjavo liberalizma in da je ta sedaj poražen, se omenja, da kaj enakega more trditi edino le ono infamno privandranu revše.

Dalje navaja: „Kmalu po naših obč. volitvah se je meso v naši — mesnici podražilo, in kakor se misli, je meso sedaj dražje, da se tako dobi oni denar, ki se je dal za vino pred volitvami.“

To je laž! Oni dopisun bi se bil lahko prepirčal, ko bi bil šel na živinske trge pregledat ceno živine, in gotovo bi mu bil potem znan pravi vzrok, zakaj je meso dražje. Da se ni meso podražilo za pridobitev onega denarja, ki se je dal pred volitvami za vino, kakor privandranec trdi, je tukaj vsem dobro znano, da so koj po volitvi nekateri od klerikalne stranke radovoljno vse one račune, kateri so se v gostilnicah z zadevi dogovorov

za volitev novega obč. starasinstva napravili, poravnali.

Nadalje navaja privandranec: Da bi propadli lažliberalizem zopet ozivil, mislijo imeti bralno društvo. A mi ne maramo njih društva, ter da se jim je z druge strani preskrbelo dobre časopise v gostilni Zvaba. — Iz tega se lahko spozna, da privandranec niso tukaj razmere znane. Društvo, katero on omenja, obstoji že od leta 1884., torej že 19 let, on pa omenja, da se se le misli imeti bralno društvo. Trditve, da ne marajo za društvo, je neresnična. Kajti večkratov so popraševali nekateri izmed klerikalne stranke po pravih omenjenega društva, toda ni se jim hotelo pravih predložiti, ker se je spoznalo, da društvo s takimi udi klerikalne stranke ne bi se moglo obdržati. Ko so nekateri klerikalne stranke videli, da se jih ne mara v društvo sprijeti, so v svoji nevolji sklenili imeti časopise za citanje v gostilni pri Zvabu — na kar je tukajšnji g. kaplan v cerkvi med božjo službo vabil svoje verne v gostilno k Zvabu na citanje časopisov, katere, kakor se misli, on sam plačuje.

Nadalje se omenja v dopisu vršitev papeževе slavnosti v Dutovljah, ter se trdi v najvisokejših potezah slavljenja, med drugim tudi to, da so bile vse hiše razsvetljene. To naj bode, kar hoče, čudno pa je vendar to, da privandranec je naslikal nekatere kot liberalce s tako barvo, o kateri se more za gotovo trditi, da ko bi bilo to resnično, bi ne bili svojih hiš za papeževu slavnost razsvetlili s svojimi svečami.

Končno sklepa privandranec: Naj pustijo pbi liberalizem in naj bodo pametni. Ne mi z njimi, nego morajo biti oni z nami; na to se odgovarja, da temu nasvetu se nikdar ne ugoti, in tudi se ne more ugoditi, ker vsakdo, ki razmere tukaj dobro pozna, lahko sodi, da je ravno nasprotno njih trditvi. — Ako bodo delali še dalje zdražbo, dobijo svoje zasluženno plačilo ob pravem času.

Domače in razne novice.

Goriški Slovenci ob mučeništvu Hrvatov. — V naši deželi vlada povsod velika ogorčenost proti samosilstvom madjarske oholosti na Hrvatskem. Toda do kake skupne manifestacije ni prišlo! Zakaj ne?! — Tisti, ki bi radi stopili na čelo, ne čutijo dovolj legitimacije za to resno akcijo, no nič š: ne dajo od sebe glasu tisti, ki so danes predstavitelji narodove volje. — „Soča“ je v soboto prioklila na prvem mestu vspodbudilno notico za skupen nastop brez ozira na domače strankarstvo, no ni silila v ospredje ne sebe ne napredne stranke, da bi se ne čutila kakorkoli zadeta večina sedanjega narodovega zastopstva, toda nič ni bilo odziva, ničesa se ni storilo, da bi dali goriški Slovenci od sebe odmev svojih srčnih čustev solidarnosti z brati onkraj Sotle.

Mi vemo, da bi mogli prirediti v Gorici naravnost velikanski protestni shod edino pod

napredno zastavo, toda tega nečemo storiti, in zakaj ne, bo jasno vsakomur, ki ni politički otrok. Tu je na mestu popolna edinstvo, ki edino naredi zaželjeni efekt, drugače bi bila vsa manifestacija na zgore naslikana kot vihartel v kupici vode, kateri so uprizorili taki in taki turbulentni življi brez vsakorsne veljave.

Goriški Slovenci imamo dovolj ugodno stališče, da bi lahko dali od sebe glas, ki bi se daleč slisal in bi nekaj veljal, toda na čelo morejo stopiti vsi izvoljeni zastopniki: državni in deželni poslanci, katerim se pridružimo vsi do zadnjega v imponujočo manifestacijo narodne volje! To je naš drugi — jasnejši apel na one čintelje, katerih se to tiče!

D o s t a v e k. Ko smo gornje besede že napisali, nam je dosla pred sklepom lista „Edinost“ od sinoči, v kateri je z Dunaja poslanica 15 goriških Slovencev, s katero energično zahtevajo isto, kar smo mi vspodbujali v obzirni čliljki. Dovoljujemo si opomniti, da je „Soča“ pisala stvarno ostreje nego marsikateri drugi list in zato se čudimo, kako more govoriti poslanica o „goriških listih“ na sploh... Sicer pa listi, ki izhajajo po dvakrat na teden, ne morejo prinašati dolgih poročil iz dnevnikov, in po vrhu še, ko je zanesljivih poročil prav malo. Dnevnikar registrirajo vse po vrsti, a kdor mora izbirati, je čisto v največjih skripicah, kaj naj izbere, da ne bo vse vkup se istega dne že dementovano ali naslikano v vse drugačni luči. — Sicer pa rečemo še to: Nam se zdi poslanica nepremišljena, kajti vseh dni še ni konec in nikjer ne stoji zapisano, da moramo biti med prvimi mi, ki smo najbolj oddaljeni. In ako so n. pr. danes ali jutri že tla dovolj pripravljena, more poslanica le škoditi stvari a nič koristiti!

Promocija. — V ponedeljek je bil promoviran na vseučilišču v Gradcu doktorjem prava g. Frane Brnčič iz Istre.

Izpite učiteljske usposobljenosti so napravili pred slovensko-nemško komisijo na tukajšnjem učilišču ti-le: Kete Franc, Tavželj Jožef, Obizzi mark, Teodora s slovenskim in nemskim učnim jezikom ter lastčino kot predmetom, Bukovec Leopoldina, Gregorič Olga, Hočevar Marija, Legat Albina, Noli Marijana in Sibovec Marija s slovenskim in nemskim učnim jezikom, Zajec Hena, Schlapach Josipina in Jonke Julija z nemskim učnim jezikom.

V pokoj je stopil visjesodni svetnik Avgust Huber v Trstu ter dobil tem povodom naslov dvornega svetnika.

„Goriški Sokol“ vabi vse one brate Sokole, ki se udeležijo v društvenih oblekah izleta v Ajdovščino-Sturje na narodno veselico dne 1/6. t. l., da dojdejo polnoštevilno k redovnim vajam, ki se bodo izvajale v soboto dne 30. t. m. ob 8½ uri zvečer v društvenih prostorih v ulici sv. Antona št. 7.

(Dalje v prilogi.)

ne go jih obesijo, ali ni imel Siegfried s seboj kake ženske?!

In takoj zakliče služabnikom, naj mu prineso luč, na to pa steče proti oni strani, kjer so se nahajali Skirvoillovi sužnji. De Lorche, Matija in Čeh odidejo za njim.

»Čuj!« mu reče potoma de Lorche. »Izpusti me na častno besedo, in jaz jo pojdem iskat po vsej Prusiji, a kadar jo najdem, vrnem se k tebi, in potem me za njo zamenjaš.«

»Samo, ako je še živa. Samo, ako je še živa!« je ponavljal Zbišek.

Med tem dospo k Skirvoillovim sužnjem. Nekateri od njih so ležali vznak, drugi so stali pri drevesih, h katerim so bili privezani z močnimi vrvmi. Luč je jasno osvetljevala Zbiškovo glavo, in oči vseh nesrečnejšev so bile vprte vanj.

Med tem zavpije neki presunljiv in obupen glas: »Moj gospod in branitelj! Reši me!«

Zbišek vzame luč iz strožajevih rok, potem pri-skoči ž njo k deblu, od koder se je razlegal ta glas, in dvignivši luč kvišku, zakliče:

»Sanderus!« ponovi Čeh ves začuden.

Toda Sanderus ni mogel dvigniti svojih zvezanih rok, marveč je le pomignil z rameni ter znovič zaklical: »Usmiljenje!... Vem, kje se nahaja Jurandova hči! Rešite me!...«

XXI.

Služabniki ga takoj odvežejo, toda on se zgrudi na tla, ker je imel vse ude otrpnele. Ko so ga pa dvignili, ga je jela zapuščati zavest, kajti bil je močno izdelan. Zamán so ga odnesli ljudje na Zbiškovo povelje k ognju, zamán so mu nudili jed in pljačo, črgnili ga s salom in potem pokrili s toplimi kožami.

Sanderus se ni zavedel, marveč se vgreznil v tako trdo spanje, da ga je Čeh komaj drugega dne proti poludnevju mogel zbuditi.

Zbišek, katerega je nestrpljivost palila kakor ogenj, je šel takoj k njemu. Vendar iz početka ni mogel izvedeti ničesar, ker Sanderus se je bodisi iz strahu pred prebitimi dogodki ali radi prevelike slabosti jel tako bridko jokati, da ni mogel odgovoriti na stavljena mu vprašanja. Stokanje mu je stiskalo grlo, ustnice so mu drgetale in iz očíj so mu tekale tako obilne solze, kakor bi imel ž njimi vred izgubiti življenje.

Končno se je nekoliko premagal ter okrepljen nekoliko s kobiljim mlekom, katero so se Litvinci naučili piti od Tatarjev, jel tarnati, da so ga ti sinovi Beliala premikastili s svojimi kopji ter mu vzeli konja, na katerem je nosil svoje svetinje, ki so se odlikovale z neizrekljivo močjo in ceno, in ko so ga končno privezali k deblu, da so ga mravlje tako ščipale ne le po nogah, marveč po vsem životu, da ga gotovo čaka smrt, ako ne danes pa jutri.

Toda Zbišek se naposled razsrdi ter reče:

»Odgovarjaj, capin, na moja vprašanja ter pazi, da te ne doleti še kaj hujšega.«

»Ne daleč od tod se nahaja gnezdo rudečih mravelj,« se oglasi Čeh. »Zapovejte, gospod, da ga položimo nanj in gotovo najde svoj jezik za zobmi.«

Glavač ni mislil na izvršitev tega nasveta resno ter se je celo nasmehnil, ker je bil naklonjen Sanderusu, toda Sanderus se je prestrašil ter jel klicati:

»Usmiljenje! Usmiljenje! Dajte mi še nekoliko te paganske pijače, in jaz vam povem vse, kar sem videl in česar nisem videl!«

»Ako zineš le jedno lažljivo besedo, zabijem ti klin med zobe!« mu odvrne Čeh.

Na to mu vdručič podá posodo s kobiljim mlekom k ustom, in Sanderus jo zgrabi ter si jo pritisne na usta tako, kakor se dete stisne k materinim prsim, in jame piti z velikimi požirki, odpiráje in zapiráje pri tem oči. Ko se do dobrega napije, se stresa, si položi vrč na kolena ter reče:

»Gnjusoba!«

Na to se obrne k Zbišku:

»Sedaj pa me vprašaj, moj rešitelj!«

»Ali je bila moja žena v onem oddelku, s katerim si potoval?«

Na Sanderusovem licu se prikaže začudenje. On je bil sicer že slišal, da je Danuška Zbiškova žena; ker pa je bila ta poroka tajna, in je ona takoj po poroki bila ugrabljena, je na njo mislil še vedno le tako, kakor bi bila Jurandova hčerka.

Vendar pa odgovori urno:

»Da, vojskovodja, bila je! Toda Siegfried de Löve in Arnold von Baden sta prodrla skozi sovražnika.«

»Ali si jo videl?« ga vpraša mladenič z razburkanim srcem.

»Njenega lica nisem videl, gospod, toda videl sem med dvema konjema povsem zakrite nosilnice, v katerih so jo nosili, a čuvala jo je ona kača, ki je bila od Danvelda dospela v gozdni gradič. Iz teh nosilnic je časih odmevalo otožno petje...«

Zbišek obledi od ganutja, na to sede na panj posekanega drevesa, in nekaj časa ni vedel, o čem naj še dalje povprašuje. Tudi Matija in Čeh sta bila jako ganjena, ko sta čula to veliko in važno novico. Čeh je morda pri tem mislil na svojo ljubljeno gosposdičino, ki je ostala v Spihovem in za katero je bila ta novica največja nesreča.

Nekaj časa so molčali vsi.

(Dalje pride).

Dne 1/6. t. l. se snidemo pri „Zvezdi“ (trg sv. Antona) ter se odpeljemo točno ob 6. uri zjutraj. — Ker se istočasno odpelje tudi „Glasbeno in pevsko društvo“, opozarjamo brate Sokole na točnost, da bomo med prvimi! Z ozirom na to, da se bode „Sokolanski Sokol“ in še nekateri drugi ločeno vozili, naročeni sta za „Goriškega Sokola“ le 2 žardinijeri. — Vozne listke deli blagajničar br. Gilvert ter se naj oni, ki se udeležijo izleta v društvenih oblekah in telovadci, zglasijo pri njem v Gosposki ulici št. 4. — Na zdar! Odbor.

„Pevsko in glasbeno društvo“ v Gorici vabi vse gg. pevce in pevke, da dojdejo polnostevilno v petek 29. t. m. ob 8. uri zvečer v društvene prostore k skupni vaji za narodno veselico v Ajdovščini-Sturju. — Po vaji razdeli se med izvršujoče člane vozne listke. — Od petka naprej zglase naj se društveni glede voznih listkov pri društvenem slugi J. Rejcu od 1—3. ure popoldne. Društvo je naročilo za izvršujoče člane 4 žardinijere in se naj pravočasno vsak preskrbi prostor, da se potem ne bo odhoda oviralo. —

Dne 1/6. t. l. snidemo se pri Goriški ljudski posojilnici ter odidemo točno ob 6. uri zjutraj.

„Slovensko bralno in podporno društvo“ naznanja svojim društvenikom, naj se zbere v društvenih prostorih dne 1. junija do poldne, ker točno ob 12. uri se odpeljejo z društveno zastavo k veselici v Ajdovščino-Sturje.

Narodno slavlje v Ajdovščini-Sturju dne 1. junija. — Foleg že lepega števila društev prijavilo se nam je zadnji čas se 8 društev. Pri tako ogromnem številu vdeležencev je skrajno potrebno, da isti blagohotno upoštevajo nasvete veselničnega odseka, ker drugače nastanejo zmešnjave, in postrežen ni nihče tako, kakor bi bil lahko. Prosimo torej slavna društva ponovno, naj se poslužujejo določenih jim gostiln. Voznikom pokažejo v to postavljeni ljudje potrebne hleve in lope. Za ohrambo koles je preskrbljen prostor poleg stare pošte v Ajdovščini. Goste se sprejema od 9. zjutraj do 2. ure popoldne. Goriška društva dospejo v Ajdovščino ob 9. zjutraj ter si ogledajo predpoldne romantični izvir Hublja. Idrijska društva so v Sturju ob 11. uri predpoldne. Tržaška društva pa, kojim se ni vztreglo želji po posebnem vlakcu, pečejo se z žardinijerami čez Kras ter dospejo v Sturje točno ob poldne. Vsa slavna društva vipavske doline se naprošajo, naj blagovole uravnati svoj prihod tako, da so vsaj do 2. ure popoldne tukaj, ker se vrši obhod društev po Ajdovščini-Sturju, pozdrav istih po županstvih obeh občin in odidejen društvenih zastav takoj po 2. uri. Vstopnice s sedežem se dobivajo od srdece naprej pri blagajniku veselničnega odseka, g. Štipkotu Štekarju. Na zdar! —

Ajdovsko-Sturska nar. društva

Iz Boveca se nam piše: Dr. Ahazhizh se baje povrne v Bovec! Nam se ta vest zdi neverjetna, posebno z ozirom na izid disciplinarne pravde. Ako bi se pa to vkljub temu zgodilo, bomo Bovečani gotovo znali dati primeren odgovor. Ako višje oblasti niso zadovoljne z dosedanjimi podatki, navedenimi proti dr. Ahazhizu, smo pripravljeni še druge hujše predložiti. Tolik za danes.

Slovenski igralci v Gorici. — V „Slovenski Čitalnici“ v Gorici se priredita dne 2 in 3. junija, to je prihodnji torek in sredo, dve dramski predstavi, kateri vprizorijo igralci ljubljanskega slov. dramskega društva. Opozarjamo na ti dve predstavi ter dostavljamo, da se naznani pravočasno, kaj se bo igralo, po listih ter po lepkih v Gorici in okolici.

Sadjarška in vinarska društva na Vipavskem priredé za binkošne praznike v Prvačini razstavo črešenj in drugih zgodnjih pridelkov ter poskušajo vin. Razstava se otvori na binkošno nedeljo ob 10. uri predp. in bo odprta do binkošnega torka zvečer. — Kdor misli svoje pridelke razstaviti, naj se prijavi pripravljalnemu odboru v Prvačini vsaj do 28. maja. Na binkošno nedeljo ob 3. uri popold. se vrši ob enem drugi vipavski kmetijski shod. Na njem se bode razpravljalo zlasti o zboljšanju vipavskega sadjarstva. Vsi naši kmetovalci dobrodošli!

Vipavska železnica. — Sedaj vozijo po Vipavski železnici povsem novi in lepi vozovi. Kar se tiče tretjega vlaka, je sodba le ena, da je neobhodno potreben. Trgovska in obrtna zbornica se je na prošnjo ajdovske občine obrnila že pred časom do železniskega ministerstva, da bi dalo se toli zaželeni tretji vlak. Čuli smo na to tudi glas, da dobimo se tretji vlak maja ali junija meseca. Toda namesto vlaka čujemo sedaj celo, da ne bo nič, ker je načelnik železniskega ravnateljstva v Trstu baje proti uvedbi tretjega vlaka na Vipavski železnici. Ne bo pač drugega, nego da se postavijo na noge vse prizadete občine s trgovsko in obrtno zbornico ter s poslanci, da se vstreže želji prebivalstva po Vipavski dolini in drugemu občinstvu, katero se dandanašnji ne more posluževati te železnice tako, kakor bi bilo pač edino prav. Kako smo na slabem glede Vipavske železnice, se pokaže zopet sedaj o Binkoštilih, ko se bodo morali izletniki iz Gorice v Ajdovščino povodim tamkajšnjega narodnega slavljaja poslužiti žardinjer tje in nazaj. Posebnega vlaka ni mogoče dobiti, vlakov, kakor vozita sedaj, pa se ne moremo poslužiti. Res ne umejemo, čemu se delajo take sitnosti in ovire prometu po tej železnici ter zakaj se ne vstreže tako nujni potrebi, kakor je uvedba tretjega vlaka. Ako se ne misli vodstvo v Trstu oirati na potrebe, potem te železnice skoro sploh ni bilo potreba! Vipavci, ganite se z nova, da dosežete še potrebni tretji vlak!

Občinske volitve v Gorici. — Volitve v tretjem razredu so se vršile v ponedeljek ob mali udeležbi. Oddanih je bilo 231 glasovnic. Izvoljena sta dr. Karol Venturi, 229 glasov, in Jos. Makuc, 222 glasov. Danes voli drugi razred.

Kandidatje za mestne volitve v drugem in prvem razredu. — Tudi v teh dveh razredih se je doseglo med laskimi liberalci in med „partiti popolari“ sporazumjenje glede kandidatov. V drugem razredu kandidujejo Peter dr. Pinaucig, Ed. pl. Savorgnani in Dominik Vittori, učitelj, („partiti pop.“); v prvem razredu kandidujejo Ivan dr. Bader, Alfred Bozzini („part. pop.“) in Fr. Marzini. Savorgnani in Marzini sta bila lani kandidata liberalne stranke, pa sta propadla pri volitvah proti kandidatom „malikontentov“, nò, letos pa bosta vendar kot liberalna kandidata izvoljena.

Nabrežina. — Dne 31. maja t. l. bode na tukajšnji obrtno-nadaljevalni soli slovesen zaključek šolskega leta 1902—1902. z razstavo šolskih izdelkov klesarskih vajencev in pomočnikov. Prijatelji sole in napredka so vabljeni, se vdeležiti te slovesnosti, ki se bode vršila ob 11. uri predpoldne v šolskih prostorih. — Razstava bode odprta: predpoldne od 11—12. ure in popoldne od 2—5. ure. Vstop je prost.

Borjancem v zabavo. — „Obrambno društvo“ iz Ljubljane nam je poslalo za Jožefa Špolada to-le:

Ni res, da podžupan Jožef Špolad misli, da pojde vse po njegovo, da je njemu prav, da se vsa reč zavlakuje, ker se ne briga za prepoved in goni živino na pašo. Res pa je, da sem bil potrjen za podžupana šele 24. decembra 1902., da se razdelitev občinskega sveta mota že več kot 10 let, da jaz na prejšnje nisem mogel uplivati, da tudi sedaj kot podžupan ne stavi nobenih ovir zakonu, da se krejko občinsko zemljišče razdeli. Res je, da ne gonim živine na pašo. Jožef Špolad.

„To vse ljubezen st’ri.“ — V nedeljo popoldne okoli 1. ure sta potila v Korenjski ulici dva strela. Ljudje so rado vedno pogledali, kaj to pomeni. Ali kmalu se je pokazalo, kaj da je. Neki 22-letni Ludovik Narad s Hrvaškega, tapetnik, se je bil zaljubil v neko Matelicevo v omenjeni ulici. Ker pa mu je končno odpovedala ljubezen, je to vročega fanta tako spekle, da se je sklenil vstreliti. Ali streljal je menda v zrak, ker se mu ni zgodilo nič. Od razjarjene ljubice sta ga peljala redarja na okr. glavarstvo, kjer so mu vzeli orožje ter spisali o njem zapisnik. „Mularija“ korenjska ga je spremljala lep čas s krikom in vikom, kakor je z njeno navada.

Protestni shod proti dogodkom v Inostu ter radi zahtevanja laškega vseučilišča v Trstu se je vršil v nedeljo opoldne v tukajšnjem gledališču ob mnogi udeležbi. Socijalist Coj se je v imenu svoje stranke pri-

družil izvajanjem glede vseučilišča v Trstu, pri tem pa napadel laške drž. poslanca, da so glasovali za povisjanje vojaških troškov. Verzeznassi se je branil. Zborovanja se je udeležil tudi deželni glavar.

Tatovi. — V noči med 18. in 19. t. m. so bili udrili doslej neznani tatovi v vilo conte Roma v Dantejevi ulici, kjer so pokradli najraznovrstnejše dragocene reči. Nekateri so vredne po 400, 500 do 1000 K. Svota ukradenih reči je visoka. Ukradli so na kolodvoru v restavraciji 130 K. Čujemo, da so hoteli okraستي tudi Rassauerjevo hišo in neko drugo v ulici Contavalle. To je nekaj strašnega s temi tatovi, katerim pa ne pridejo na sled, dasi se vršijo po Gorici velike tatvine že dolgo časa. Tatov, ki so okradli urarja Suligoja v Gosposki ulici, se vedno niso našli, kakor tudi ne tatov, ki so okradli cerkev v St. Petru. Prijeli so bili nekega sumljivega človeka, pa so ga morali izpustiti. Vidi se, da mora biti tatinska banda neznanosko prebrisana. Je pač treba ponoči trdno zapirati hiše in stanovanje ter čuvati na okna v pritičjih. Čujemo, da so tatovi obiskali tudi vilo Bianchijevo v Rubijah.

Proti malariji. — Vlada si je postavila nalog pričeti v naših deželah delovati proti razširjenju malarije. V tako svrhu odda v lekarne v delokrogu proti malariji posebne preparate iz kinina, ki se rabijo proti tej bolezni. Dobivalo se bo zdravilo brezplačno proti zdravnikovemu receptu. Letos se prične tako delo v okraju gradiščanskem, zlasti v Ogleju, v naši deželi ter po raznih krajih v Istri.

Delavec ponesrečil. — Božo Kukulč je prižgal v Podbrdu pri delu za bohinjeko železnico mino ter bil pri tem ranjen na rokah, na očeh in na obrazu, da so ga morali oddati v bolnišnico.

Okrajna hranilnica in posojilnica v Sežani je pričela posloovati dne 21. marca t. l. — S 16. majnikom t. l. kot 6. uradnim dnevom izkazuje sprejemov na deležninah in hranilnih vlogah K 15.905-18, izdatkov na posojilih in naloženem denarju 14.842-78, skupnega prometa K 30.247-96.

Zaveza je neomejena. Glavni deleži so po 20 K. Hranilne vloge se obrestujejo po 4½ %. Posojila se dajo na vkližbo po 5½ %, na menice po 6%. Uradni dan je vsako sotoholo dopoldan.

Dosedaj je že pristopilo zadruzi lepo število veljavnih mož s Krasa ter se je nadejati najlepšega vspeha, katerega želimo novemu zavodu.

Zaprili so mutastega 18 letnega Josipa Berlota, ker je počasi po malih zneskih ogoljufal svojega strica za kakih 5000 K; prisvojil si je tudi razne dragocenosti.

Izjava. — Ker se splošno sumniči in govori, da sem jaz dopisnik onih dveh dopisov iz Rodika v „Soči“, izrekam tem potom,

Zapiski mladega potnika.

Piše B. V.

(Dalje.)

Z vozom smo se popoldne peljali k mestnemu zidovju na goro Sion. Sedel sem na kozlu in kočijažu po arabsko dopovedoval, poslušujoč se izrazov potne knjige, kam da nas ima voziti. Za nami je trdnjava, grad Davidov s svojimi stolpi. Kristijanska pokopališča se raztezajo na južnem koncu gore Sion. Vozimo se sredi dveh dolgih visokih zidov. Hiša poslednje večerje je bila izven mesta in Krist je prišel s svojimi učenci najbrž v Betanije v gostilnico, katera je bila že nekako na deželi. Konečno prispemo do neke večje naselbine. Mimo nizkih in višjih polurazpadlih poslopij pridemo po tlakanem dvorišču do hiše poslednje večerje. Tolpa razcapanih otrok nas je obsula in ko so nas zagledale neke sumljive osebe, čepeče pri vratih svojih bivališč, prihrumele so in se nam ponudile. Priklatil se je neki starejši Arabec, kateremu so hoteli trgati iz rok ključ. Pogodil sem se z onim, v čigar roki sem videl ključ, radi bakšiša. Silno predrzni so pa bili ti kričavi dedi. Začel sem mahati s palico, da bi odgnal te capine. Po strmih stopnicah smo prišli do male terase in vstopili v dvorano, katera je povsem pobeljena. Križni svodi in veliki kapitlji močnih stebrov so edini lišp. Kaže se tudi v bližnji dvorani Davidov sarkofag. Postopači, kateri so nam sedeli v dvorano, so se začeli pretepali radi ključev. Konečno si je nekdo prisvojil ključ po ljutem boju in nam hotel razkazati še druge znamenitosti. No, jaz sem odklonil, poskusili smo priti skoro do voza in uiti tem roparjem, kateri prežijo na tem svetem mestu na tujce.

Potem smo se peljali na goro zlobnega sveta, kjer je imel Kajfa svoje posestvo. Tam so sklenili pismarji Kristovo smrt. Videli smo oddaleč pinjo, na kateri se je Juda obesil. Dvomljivo ali skoraj neverjetno je, da je to drevo iz Kri-

stovih časov. Mnogo se natvezuje romarjem in zlorablja se njih lahkovernost. Hakeldama, to je polja krvi nismo našli. Neki deček nam je kazal opustošeno polje, ali to ni bilo Judejevo polje. Stavijo tam neokusna evropska skromna poslopja, podobna novim hišam v preč mestjih provincijalnih mest; kamenje za stavbo leži okrog. Pogled na Jeruzalem od te strani ni posebno mikaven. Sredi pustinje se dviga za človeštvo tako znamenito mesto. Žalost polni človeku dušo, ko gleda na te puste zarez in planjave okrog Jeruzalema, na katerih je videti le razvaline.

Po Galileji. Preko Hajfe v Nazaret.

Peljal sem se s Tržačanom, s katerim sem se seznanil v hospicu, zjutraj na železnično postajo. Moderni potopisec je dandanes v neprijetnem položaju, da začne novo poglavje s popisom vožnje po železnici, tudi ako potuje po domovini sina tesarja Jožefa. Kakor je prepovedano izvažati iz Italije umetnine, moralo bi biti zabranjeno graditi železnice po Palestini. Ves svoj čar skoro bi izgubil Jeruzalem, ako bi podrl mestno obzidje in labirint obokanih, strmih temnih ulic. Železna kača, katera se vije skozi deželo, odvzame pokrajini prvotni originalni značaj. Zidajte ob železničnem tiru nekoliko tovarniških dimnikov, stavite nekoliko pivovaren, in domišljija nam mora pomagati, da si predstavljamo Judejo tako, kakoršna je bila ob času Heroda. Postaje, železnični tir, hlapon, vse to škoduje svetopisemskemu značaju. Ali kdo bi si ne želel potovati po teh krajih, kakor se je potovalo ob času križarjev in mnogo vekov pozneje? Kdor pa potuje po Galileji, mora se posluževati prvotnih prometnih sredstev, s sedlom se mora spoprijazniti, cest tam ni in potnik, sedečemu na svojem konju ni treba dvomiti, da je že Krist potoval po isti neuglajeni, kameniti stezi ob Veliki noči v daljni Jeruzalem.

Previden potnik si vzame v orijentu dan pred odhodom v potovalni agenturi vožni listek za ladjo ali železnico,

ali pošlje k blagajni kakega kavasa. Ljudje so se kar trli pred blagajno, bilo je naravnost opasno. Z največjo težavo sem si sredi najhujše gneče vendar priboril vožni listek. Silno flegmatičen Turek s fesom na glavi je napisal neke tajne besede na listek in ga prav počasi razrezal. Včasih sem videl, da je kak Evropejec trkal na skrivna vrata in skoro je imel, kar je želel. Vozil sem se v drugem razredu. Na tej železnici sta samo dva razreda, prvi za Evropejce, drugi za Turke, Arabce, Žide in Orke. Drugi razred ni posebno priporočila vreden. Vozovi niso ravno preveč snažni in tudi občinstvo ne vzbuja v tem oziru koj na prvi pogled mnogo zaupanja. Poleg mene na koncu klopi je sedel Turek s prekrizanimi nogami, na pol evropsko oblečen, z zabuhlim obrazom, v ednomer čitajoč iz svoje molitvene knjižice in sicer glasno in monotono, da mi je postalo zoperto to mehanično brbljanje. Bilo je tudi mnogo črno oblečenih Grkinj z onimi svetlo rujavimi mačjimi očmi, vprašal sem jih starogrško, odkod da so in odgovorile so mi, da so iz Smirne. Na nekaterih obrazih so bile videti lepe pravilne črte. Vglobil sem se v svojo potovalno knjigo, ker se mi je dozdevalo v prvi vrsti potrebno, da se seznam s topografijo Galileje. Železnična proga iz Jeruzalema v Jafu je prav ednolična, mogoče je pa tudi, da nam hlapon pokvari vso scenerijo. Pogled uhaja tja proti severu, kjer leži Galileja. Narančni nasadi se širijo okoli Jafe, tam je pušinja pri kraju in bujno zelena vegetacija razveseljuje potnika. Po ednajsti uri je vlak prispel v Jafu. Nisem imel mnogo priljage, v zelenem plašču je bilo zavito nekoliko perila in iz svežnja je molel jahalni bič. Obrnil sem se nadležnih nosačev in drugih domačinov in šel peš po prašni cesti v hotel Hovarel, kjer sem nameraval obedovati. Na to je bila moja prva pot v Loydovo agencijo, kjer sem našel svojega tržaškega znanca. Z obrežja sem videl daleč zunaj na morju »Elektro«, ki je imela še isti dan odpluti v Hajfo. V hotelu sem še hotel obedovati, misleč, da imam še do-

da ves ta sum in govorjenje ne odgovarja resnici. (Potrjujemo. Ur.) Z odličnim šolanjem Vekoslav Bekar, učitelj v Rodiku.

Išče se prostore za gostilno z ali 2 sobami oziroma z dvoriščem. Ponudbe na upravnistvo.

70% človeštva boleha radi pomanjkanja teka, slabega prebavljanja in zaradi neredne stolice. Vsakemu je znano kako slabo upliva to zlo na splošni dobrobit ter kako je to življenju škodljivo. Malokateri pa je pomislil, kake neozdravljive posledice pusti lahko to za seboj. In kako lahka je od pomoči! „Pijmo k dnevnemu vinu „Rogaški-Tempel-vrelec“, pri zastarelih boleznih te vrste zjutraj (uro pred zajutrkom) „Rogaški-Styria-vrelec“ in videli bomo, da napravi najboljši in trpežni učinek.

Razgled po svetu.

Državni zbor. — Biankini je protestiral proti postopanju vlade, ki je zabranila dalmatinskim poslancem avdienco pri cesarju. To postopanje kaže nespoštovanje pravic naroda in servilizem nasproti Ogerski. Predsednik Vetter je rekel, da njemu pri tem ne pristojata nikaka ingerenca. Govoril je tudi Körber ter zastopal pri tem svoje znano stališče.

Dogodki na Hrvaškem. — Nagla sodba je razglašena v hrvaškem Primorju v okrajih Susak, Delnice in Bakar. — V Pod-susedu je razgalil pri nemirih neki kmet orožnikom svoje prsi rekoč: Tu notri je hrvaško srce, ako imaš pogum, vsrli! In počil je strel, kmet-junak pa se je zgrudil mrtev na tla. — V Ogulinu so zaprli več žena in deklet, ker so prišle k oblasti s hrvaško trobojnico. Zaprli so jih v neke ma-gacine. Vesele so vsklikale: Živela Hrvatska! Doli z banom! — V Oruevu so izdali pro-glas nagle sodbe nad banom in njegovo družbo. Dotične lepake so orožniki takoj potrgali. — Iz Zagreba nam je na razpolago pismo od 23. t. m., kjer je govora o izgre-dih po masi zadušnici po banu Jelačiću. Pismo pravi med drugim: „Brezobzirnost in aroganca, s katero izziva policija demon-stracije ter jih potem vdusi, je nepopisna. Pri-zori, ki se odigravajo v Zagrebu, bi vzbujali v Solunu nemali vtis. Opečevano se je pri-petilo, da so na pol ubili 10—13-letne otroke z brutalno silo ob veliki asistenci detektivov in orožnikov; proti solarjem dvigajo sablje, gospe pretepajo s puškami. Policijski poroč-nik Günther je pokazal v sredo (danes 8 dnij) zopet svojo surovost, ko je nekega mir-nega pasanta atakiral s pomočjo 6 policajev na konju ter ga skoro ubil. Ko je ležal revež brez zavesti na tleh, ga je še obrcal ter rekel: Ali ima dosti ta pes? V sredo je bilo v Zagrebu tako, kakor da se prične na celi erti popolni puščični boj. V stranskih ulicah

je bila zbrana velika množica ljudstva, ki je onemogočala policiji in žandarmeriji vsak pristop. Vsak kamen se je porabil za orožje. Predavanja na vsučilištu so ustavljena, dokler ne dobi akademski senat zadostjenja. Rektor magnificus hoče odstopiti, ako se ne vzame naslova doktor policijskemu šefu Mi-hičiću in pol. poročniku Güntherju. Ban bi obrnil rad nevoljo Hrvatov zopet na Srbe. Čuje se, da je ponovno prigovarjal ravnatelju srbske banke, naj spravi srbsko tvrdo pod njegovo varstvo; baje namerava celo improvizirati, ako mu ta načrt spodleti, sam protisrbsko demonstracijo. Ali ta duhovit načrt njegove eminence pade brez dvoma v vodo.

V soboto so bile v Grobniku pri Su-saku velike demonstracije. Vsled tega je tam proglašena nagla sodba. Iznjali so beležnike Stiglića. V Dragi so bile istakto demonstraci-je pred stanovanjem madjarskega župnika Sgombića. Nagla sodba je proglašena tudi tam.

Dalmatinski poslanec so prosili radi dogodkov na Hrvaškem avdienco pri cesarju. Ali — kakor smo pričakovali — avdienca ni dovoljena. Prosnja je bila odklonjena po predlogu ministerskega predsednika iz vzroka, da notranje reči dežele ogrske krone ne mo-rejo biti povod za pritožbe iz dežel in kra-ljestev, zastopanih v dunajskem državnem zboru. Körber je hotel dalmatinske poslance odvrniti od dogodkov na Hrvaškem na ta način, da jih je vabil na konferenco glede gospodarskih vprašanj Dalmacije. Poslanci pa so ta pogovor odklonili. Nameravajo pa iz-dati proklamacijo na hrvaški narod, v kateri se ima povdarjati brezvspešnost korakov na Dunaju ter izraziti simpatije za trpeče brate. V Zadru se vprizori protestna manifestacija hrvaških členov dalmatinskega deželnega zbora. Poslanci niso imeli pred očmi nikake politične demonstracije, ko so prosili avdienco, marveč so hoteli le naprositi vladarja, da bi porabil svojo moč, da preneha prelivanje krvi v Hrvatski. — Dalmacija je povita v žalost, vse je sedaj ogurčeno, sedaj navdušeno. V Šibeniku je bila sklicana izredna seja obč. sveta, posvečena dogodkom v Hrvatski. Dovolili so začasno podporo 500 K v pripo-moč rodbinam. V Spljetu je bil meeting, ki je bil jako dobro obiskan. Sprevod s črnim napisom: Slava mučenikom! je obšel mesto tiho in dostojanstveno.

Shod v Ljubljani. — V Ljubljani je bil v nedeljo velik shod, na katerem se je protestiralo proti madjarski krutosti. Govorili so dr. Triller v imenu narodno-napredne stranke, dr. Žitnik, Štefe, Hrvat Magdić, v imenu soc. demokratov Tohan, predsedoval pa je shodu dalmatinski poslanec dr. Ferri. Sprejeli so ostro resolucijo proti banu in madjarskemu sistemu. Na shod je došlo premnogo brzojavk. Po shodu je šla številna množica pred poslopje deželne vlade ter vpila „Abzug ban!“ Trgovci Ledenig je mo-ral sneči ogerski grb, kateri ima razobešen

na tabli kot zastopnik neke ogerske zavarovalnice. V Lattermanovem drevoredu so bili obesili na drevo slamnatega moža v fraku, ki je imel predstavljati obešenega bana. Zve-čer okoli 8. ure so odšli Hrvatje, kakih 300, ki so bili prisli na shod. Spremljala jih je množica, ki se je po njih odhodu razdelila na dva dela. Eden je šel po Dunajski cesti pred kazino. Tam je množica obstopila ka-varno ter pela „Hej Slovani“. Po petju je letelo kamenje v kazino in počila sta 2 strela. Pravijo, da so izzivali Nemci v kazini ter polili psante! Aretirali so nekaj oseb. Škode je okoli 600 K, ker so razbite tudi nekatere velike sipe. Demonstracija je bila tudi pred poslopjem dež. vlade. Nastopilo pa je kmalu na to vojaštvo, ali mir je bil že narejen. Nekaj redarjev je bilo okamenjanih. — Občinski svet ljubljanski je imel v pone-deljek sejo, katere so se udeležili vsi obč. svetniki v črnih oblekah. Odposlala se je ce-sarju brzojavka, ki prosi storiti konec gro-zodejstvom na Hrvaškem, in sprejela se je resolucija, ki obsoja izgrede prejšnjega dne. Dovolili so podpore 1000 K, katere se pošlje uredništvu „Obzora“.

Ban Khuen-Hedervary na Dunaju. — Ko je prišel v soboto na Dunaj, je za-vrelo v krvi jugoslovanskih dijakov, in kakih 300 njih, med njimi polovica Slovencev, so sli pred hotel „Erzherzog Karl“, kjer je bival, demonstrirati. Peli so tudi „Lepa naša do-movina“. Policija je aretirala več Slovencev in Hrvatov. Ko je imel iti ban k ministru Szechenyju, se je demonstracija ponovila. Policija pa je bila „prijno“ na delu!

Volitev župana v Trstu. — Županom v Trstu je izvoljen zopet dr. Sandrinelli Sci-pijon; od 52 oddanih glasov je dobil 51. Prvim podpredsednikom je bil izvoljen dr. Venezian, drugim pa Rasovich. Venezian je imel tem povodom zopet ognjevit „laski“ govor, in galerija mu je ploskala ter pri tem izpraznila zopet nekaj svoje kulture. Vpili so: Fora i scavi! Ande in Russia! Ande in Croazia! Ko so mestni svetovalci odhajali, je razvil nekdo na dežniku laško zastavo, ali so jo hitro odstranili.

Dramatične predstave v Trstu. — Dne 30. t. m. v soboto bodo predstavljali v Barkovljah igrokaz „Ženski Oteló“, v nedeljo pa v Trstu v gledališču „Fenice“ igro „De-seti brat“.

Umor guvernerja. V mestnem parku v mestu Ufa v vzhodni Rusiji sta vsrtila dva neznana človeka guvernerja Nikolaja Bogdanoviča. Ta guverner je baje jako ne-človeško postopal z delavci in z dijaki.

V Knežaku na Pivki je bil 24. t. m. velik požar. Pogorele so hiše in gospodarska poslopja 7 gospodarjev. Škode je okoli 25.000 K. Zagorsko gasilno društvo je delo-valo uspešno ter zabranilo razširitev ognja.

„Nemški“ Dunaj. — Dunaj ni tako nemški, kakor bi ga radi Nemci razkričali. Na Dunaju živi 9797 samostojnih čeških

obrnikov, ki se priznavajo Čehom. Čeških gostilničarjev je na Dunaju 140, čeških briv-cev 106, čeških krojačev 1229, čeških cev-ljarjev 991 itd. Te številke kažejo, da tudi na Dunaju narasča slovanski življenj.

Književnost.

„Planinke“. — Pesmi za sopran, alt, tenor in bas. Uglasbil Janez Liharnar, orga-nist. Op. 10. Cena 1 K 20 v. V Ljubljani. Založil skladatelj. Tisk I. Blaznikovih nasle-dnikov. 1903. Zvezek obsega 17 strani. Na-ročuje se pri skladatelju na Št. Viskigori, p. Slap. Znani glasbenik D. Fajgelj hvali delo gledé harmonije, melodije ter resnične in-tencije pri strogem izvrševanju tonalitete.

Izjava.*)

Ker bi vsled izjave g. Petra Birsaa, krčmarja v Gorici Corte Carraveggia, v zadnji „Soči“ vtegnil kdo sumiti, češ, da sem bil tudi jaz v zvezi z onimi mladeniči, kateri so zaprti radi goljufije, in je dotična izjava nesrečno sestavljena — izjavljam, da nisem bil z dotičniki v nikaki drugačni zvezi, kakor toliko, da sem jim kot krčmar postregel, kar bi bil tudi g. Peter Birsa iz Corte Car-raveggia in vsak drugi krčmar enako storil. Gorica, dne 25. maja 1903.

Peter Birsa,

krčmar v ulci Rabatta št. 5.

*) Za vsebino pod tem naslovom je odgovorno uredništvo le toliko, kolikor zahteva tiskovni zakon.

Opravična številka Cm. I. 15/3

Oklic.

G. Gregorju Kos vulgo Simonov na Grahovem hst. 70 je izročiti v pri c. kr. okrožni sodnji v Gorici tekoči pravni stvari Tomsche & Burlini vpisana trgovska trdka v Beljaku proti Gregorju Kos zaradi 3520 K 22 vin. plačilni nalog z dne 14. maja 1903. opravična številka Cm. I. 15/3.

Ker je bivališče Gregorja Kos neznano, se mu postavlja za skrbnika v njegovih pravicah gospod odv. dr. Fr. Pavletić v Gorici. Ta skrbnik bo zastopal Gregorja Kos v označenjeni pravni stvari na njega nevarnost in stroške, dokler se ta ali ne oglasi pri sodnji ali ne imenuje pooblaščenca. C. kr. okrožna sodnja Gorlška oddelek I., dne 22. maja 1903.

E. LEBHERZ

Gorica

t o v a r n a u ž i g a l i c e
priporoča prebivalcem Primor-skega svoje izdelke raznih vrst,
posebno izvrstne in zanesljive
užigalice

Apollo

volj časa na razpolago. Sedel sem k table d' hote slučajno ravno nasproti mladi ruski študentki, katere se je udeleževala letošnjih dijaških nemirov in morala zapustiti Rusijo, sedaj pa potuje s svojo sorodnico po svetu. Natakari mi je prinesel ribo, ali že se je začel zvijžg parobroda. Iz lastne skušnjaje je potniku znano, kako je neprijetno, ako se prikaže portir z zvoncec v kolodvorski restavraciji javljajoč z zateg-njenim glasom, da brzovlak odrine. Brzo je treba plačati in skočiti v kupé. Mnogo neprijetnejši je pa bil moj položaj. Kolonija, sredi katere je hotel, je daleč izven mesta, povr-h se je pa treba še s čolnom peljati do parnika in ta vožnja sredi čeri ni posebno prijetna. Vrgel sem se v voz in na-ročil kočijažu, naj me pelje do bazarja. V brzem teku sem se preril skozi bazar in hitel mimo velike džamije, v kateri so ravno Turki molili, do morja k častitljivemu hospicu frančiškanov. Tam me je že težko čakal Tržančan, ki je stal pred hospicem z avstrijskim vicekonzulom. Na čolnu, kateri je bil pripravljen za nas, je plapolala avstrijska zastava. Naporno je veslati v jafskem pristanišču, valovi se zaga-njajo ob čoln in štrbunkajo preko njega ritmiško dvigajo in spuščajo mišičasti Arabci vesla v valove in največje pazljivosti je treba, da šine čoln med skalami v prosto morje. Kedar je nevihta, zahtevajo veslarji velike svote in mnogo-krat je sploh nemogoče veslati do parnika. Tržančan, kateri se je v Jafi že mnogokrat izkrcal, pravil mi je, kake sitnobe ima včasih pretrpeti potnik. Govoril je tudi prav dobro slovensko.

Ista gneča, suvanje in kričanje kakor vedno nas je sprejelo, ko smo splezali po stopnicah na krov. Mnogo ljud-stva je bilo v podpalubju, rodbina poleg rodbine, otroci, mlade in stare ženske, starci, mladeniči, Židi, Arabci in Levantinci vse povprek. Ob lepem vremenu ni situacija posebno kritična, ali ako se plohe po zimi vsipajo na krov, ako je morje razburkano in razsaja morska bolezen, potem ni posebno prijetno se šetati med tem ljudstvom. Ako se

očita kapetanu, da ne skrbi društvo za primernejše pokrite prostore, pokima z glavo in reče, da nimajo ljudje doma nič bolje. Srečni, kateri so si priborili količek tam, kjer ni zrak tako strašansko zaduhel in kjer sveža morska sapa odnese ves snirad, da je mogoče razgrniti svoje blazine in preproge. Odrinili smo, morje je bilo nekoliko razburkano, pojavile so se razne posode in lonci. Estetik se ni mogel ogrevati za prizore, kakoršni so se odigravali med potniki tretjega razreda. Morska bolezen tudi ni prizanesla bulam turškega častnika na promenadnem krovu, bile so radi tega odkritih lic. Nekatere so prav mične, njih poteze niso bile napačne, rdečica njihovih okroglih lic se je na parniku umaknila bledosti. Njih mož, ki jih skrbno od daleč nadzo-ruje, rožlja s svojo zarjavelo sabljo, kedar se ta ali ona preveč očitno kaže tujcem. Ubožice se skoraj ustrašijo žven-keta sablje in ostrog ter se skrijejo v kak kot, kamor jim ne sledijo radovedni pogledi. Tržančan mi je dal čitati nek-liko starih tržaških listov, nič novega za veliko lužo v državi dvoglavega orla. V obednici prvega razreda čepi na divanu izvenredno elegantna turška bula, kateri silno udvorljivo streže njen mladi mož, sužnjica komaj izvršuje vsa povelja. Obrežje je zavito v snežno belo meglo, sploh plovemo predaleč od kopnega, da bi mogli razločevati sela in raz-valine. Cezareja leži tam nekje v daljavi.

Naši Bošnjaki, katere goni njih slepi verski fanatizem iz domovine v tujino med plemena, s katerimi nimajo razven vere nič skupnega, so se naselili na razvalinah Cezareje. Zapustili so Bosno ponosno, rodovitne pokrajine, katerim le manjkajo delavne roke in v katere silijo s severa tujci, dobro poznajoči vse vrline neizčrpane plodne zemlje in pobegnili v to puščavo. Sultan jim je tu podaril peščeno neplodno zemljo in jim dovolil, da si zgradijo svoja biva-lišča v starinskih stolpih. Mlado pieme, katero je poklicano se izkazati s svojimi svežimi silami, zapušča svoje krvne brate in životari v razvalinah, namesto da bi si pridobivalo

veljave na domačih tleh. Pet let izseljencem ni treba davka plačati.

Karmel se je prikazal. Ni mnogo gor na svetu, katere bi se mogle ponašati s tako slavnim imenom. Konture gore so izredno slikovite. Gora sega daleč v morje in tvori z obrežjem precej velik zaliv. Dolgo traja, predno se parnik bliža Hajfi. Solnčni zaton je nepopisno lep. Brjimo se že, da nas noč prehití in da ne bode mogoče se danes izkrcati, no, naš strah je bil jalov. Silno neprijetno je bilo zopet izkrcanje. Hajfa nima luke, pripravne za velike parobrode. Pridružil sem se dvema duhovnikoma iz Vestfalskega. Bal sem se radi svojega potnega lista, teškeresa, ki ni imel vizuma turških oblastij. Pravilo se mi je, da me še lahko čakajo velike sitnobe, zato sem imel že pripravljen primeren bakšiš. Posrečilo se mi je smukniti na prosto, ne da bi me bili opazili uradniki, kateri pregledujejo potne liste. Temnilo se je že, ko smo se peljali po glavnih ulicah Hajfe do hospica, katerega oskrbujejo boromejke. Sestre so Nemke iz Prusije, kapelan je iz Banata in z njim sem govori hrvaško. Po večerji je prihajal z gore Karmelitanec, ki ji govoril pristno dunajsko nemščino. V hospicu je vse pra-po severnonemško snažno, sestre so resne in govorijo le malo. Nemški cesar je tu prenočil na onem svojem slovečen potovanju po sveti deželi. Na steni visi slika, katere sim-boličnega pomena nisem mogel pogoditi, videl sem 1 šleme, meče in oklepe, spodaj je pa cesarjev energični, ne koliko afektirani podpis. Kaka čast spati pod isto streho pod katero je spal moderni Karol Veliki!

Morje je pljusvalo ob obrežje, ko sem stopil v jut-r v vrt gostišča. Diven je bil pogled na goro Karmel. Proro-lajza hvali krasoto šum in njiv in Salomon primerja visoki pesni Karmel z glavo svoje ljubice. Do morja ser in do gore Karmel ni nikdar prišel Jezus, ostal je vedno l v svoji ljubljeni Galileji. Morja najbrž nikdar ni videl, po

Trgovsko-obrtna registrovana zadruga

z neomejenim jamstvom v Gorici.

Hranilne vloge obrestuje po 4 1/2%, — večje stalne, naložene najmanj na jedno leto, po 5%. — Sprejema hranilne knjižice drugih zavodov brez izgube obresti. — Rentni davek plačuje zadruga sama.

Posojila daje na poroštvo ali zastavo na 5-letno odplačevanje v tedenskih ali mesečnih obrokih, — proti vknjižbi varščine tudi na 10-letno odplačevanje.

Zadružniki vplačujejo za vsak delež po 1 krono na teden, t. j. 260 kron v petih letih. Po zaključku petletja znaša vrednost deleža 300 kron.

Stanje 31. dec. 1902:

Deleži: a) podpisani	K	943.200—
b) vplačani		305.874.50
Dana posojila		1.248.171.07
Dopolnilni zaklad		244.139.23
Vloge		912.745.25

Anton Pečenko

Vrtna ulica 8 — GORICA — Via Giardino 8
priporoča

pristna bela
in črna vina
iz vipavskih,
furlanskih,
briskih, dal-
matinskih in
istarskih
vinogradov.

Dostavlja na dom in razpošilja po železnici na vse kraje avstro-ogerske monarhije v sodih od 56 litrov naprej. Na zahtevo pošilja tudi nkores.
Cene zmerno. Posrežba pečena.

Ivan Bednařik

priporoča svojo

knjigoveznico

v Gorici

ulica Vetturini št. 3.

Anton Rotatzky v Gorici.

Na sredi Račtelja 7.

TRGOVINA NA DROBNO IN DEBELO.

Najceneje kupovališče približnoškega in drobnega blaga ter tkanin, preje in nitij.

POTREBŠČINE

za pisarnice, kadilce in popotnike.

Najboljše šivanke za šivalne stroje.

POTREBŠČINE

za krojače in šoljarje.

Svetiljce. — Rožni veneli. — Mašne knjižice.

Hišna obuvala za vse letne čase.

Posebnost:

Semena za zelenjave, trave in detelje.

Najbolje oskrbljena zaloga za kramarje, krošnjarje, prodajalce pejmih in v trgovih ter na deželi. 2 35—8

Rimske toplice v Tržiču

(Monfalcone)

= in blatne kopelji =

priporočane po najboljših zdravnikih proti bolečinam v bedrih, revmatizmu, ženskimi boleznimi itd. itd.

Dopolnilno zdravljenje: z elektriciteto, tako zvano »tremolaterapia in masažo«. Posvetovalni zdravnik dr. G. pl. Camil.

Jakob Šuligoj,
urar c. kr. državnih
železnice

v Gorici Gosposka ulica 25.

Priporoča svojo voiko
izbiro raznih vrstnih švicarskih
žepnih ur in verižic p sebo sedaj v času
birme

po jako nizkih cenah in sicer: srebrne
ure za dečke od 4 gld. in pol naprej, zlate
od 20 gld. naprej, srebrne ure za deklice
od 5 gld. naprej in zlate od 11 gld. naprej.

Sprejemam tudi poprave vsakovrstnih žepnih
in nazidnih ur. Vsako popra o garantiram 1
leto. De'o solidn'. Cene zmerno. — Svojim
rojakom v mestu in na deželi se za blagohotna
naročila topla priporočam.

Sprejema zavarovanja človeškega življenja po najraznovrstnejših kombinacijah pod tako ugodnimi pogoji, ko nobena druga zavarovalnica. Zlasti je ugodno zavarovanje na doživljenje in smrt z zmanjšujočimi se vplačili.

Vsak član ima po preteku petih let pravico do dividende.

Tomaž Kvala

trgovec z lončarskimi, porcelanskimi in steklenimi izdelki

v Gorici na Travniku št. 8,

naznanja, da je prevzel steklarsko obrt g. Weldlich-a in se priporoča sl. občinstvu v mestu in na deželi z zagotovilo točne in solidne postrežbe. Epiraje se na svojo obilno znanje v tej stroki kot večletni uslužbenec v trgovinah gg. Sturli in Monari na Travniku.

Vse po zmernih cenah!

Trtorejci pozor!

Ne zamudite ugodne prilike cenega nakupa gumijskih vozil za cepiljenje. Trvdka

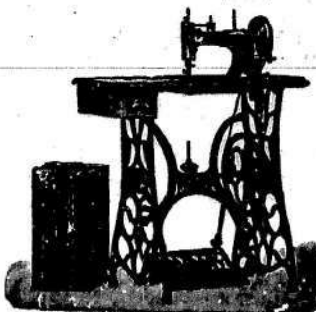
Konjedic & Zajec

Gorica pred nadškofijo št. 5

Vam nudi iste klg kron 19 na drobno 20 stotink radi opustitve.

Pfaff-ovi šivalni stroji

so najbolj.

To sliši kupec sicer o vsakem izdelku in od vsakega agenta, ki navadno niti ne ve kaj je šivalni stroj, in še ne ve kako se upelje nit v šivalni stroj, tem manj kako isti šiva, toda mi smo po naši več kot 30-letni poskušnji raznih tovarniških strojev se prepričali, da so res Pfaffovi šivalni stroji najbolj trpežni, ter se uverili da se ne dela z nobenim drugim strojem tako natančno kot s Pfaffovimi.

Pfaffovi šivalni stroji delejo celo po 10-letni dobi še vedno brezumno.
Pfaffovi šivalni stroji so neprekosljivi za domačo rabo in obrtne namene.
Pfaffovi šivalni stroji so posebno pripravljeni za umelno vezenje (recamiranje) ter se poučuje brezplačno.
Pfaffovi šivalni stroji prekosajo na dobroti vsako tovarno. Jamči se za 10 let.

Nikar naj se ne zamudi pred nakupom ogledati Pfaffove šivalne stroje. Zaloga Pfaffovih šivalnih in drugih strojev v Gorici via Municipio šte. 1

SAUNIG & DEKLEVA.

Popravilnica šivalnih strojev, dvokoles Namska ulica 14.

„Goriška ljudska posojilnica“,

vpisana zadruga z omejenim jamstvom v Gorici vabi na

REDNI OBČNI ZBOR,

kateri bo v nedeljo dne 7. junija 1903. ob 9. uri dopoldne v zadružnih prostorih, Gosposka ulica h. št. 7.

Dnevni red:

1. Poročilo načelstva.
2. Poročilo nadzorstva.
3. Potrditev računov in bilance za leto 1902.
4. Volitev nadzorstva.
5. Razdelitev čistega dobička.
6. Privolitev nagrado načelstvu.

V Gorici, dne 18. maja 1903.

Načelstvo

„SLAVIJA“

vzajemno zavarovalna banka v Pragi.
Rezervni fond: 25.000.000 K. Izplačane odškodnine in kapitalije: 75.000.000 K.
Po velikosti druga vzajemna zavarovalnica naše države
z vseskozi slovensko-narodno upravo.

Vsa pojasnila daje:

Generalni zastop v Ljubljani, čegar pisarne so v lastnej bančni hiši
Gospodskih ulicah šte. 12.

Zavaruje poslopja in premičnine proti požarnim škodam po najnižjih cenah. Škode cenjuje po najkulantnejši. Uživa najboljše sloves, koder posluje.

Dovoljuje iz čistega dobička izdatne podpore v narodne in obšnoristne namene.

morska mesta ga niso prav nič mikala. Za razvitek krščanstva ni gora Karmel velikega pomena in niti omenjena ni v evangelijih. Ni mi bila dana prilika obiskati Akon, ki leži na severnem koncu zaliva.

Bazar je bil še precej živ, ko smo zapustili Hajfo. Turška provincijalna mesta so si podobna kakor vinar. Tu pa tam je stal pred hišnimi vrati privezan kak lep nasledin in nauzdan konj z dolgim repom. Ko smo imeli mesto za hrbtom, prikazal se je cel gozd palm v daljavi sredi pustinje, pristna fata morgana; pod palmami je pa korakal samotni velblod. Pot je najprej nekoliko ednolična, preostaja nam dovolj časa, da se naše misli bavijo s starimi Feničani, katerih mesta so bila na severu ob obrežju.

Preko Kisona vodi dandanes most. Kison je neznamen potok. Pokrajina, katera ni posebno rodovitna, postaja vedno bolj prijazna. Srečni smo, da more naše oko zopet počivati na zelenih tratah. Slemen gor so podolgasta, vse črte neizmerno harmonično zaokrožene, kakor morejo biti le v Galileji. Mehko nam postaja pri srcu, ko zagledamo to nizko, valovito gričevje, za katerim leži Nazaret. Velik razloček je med značajem pokrajine v Judeji in onim v Galileji, Judeja je strašna puščava, Galilejske livade pa razveseljujejo čušo. Trditev, da oni, kateri Galileje ne pozna, tudi Palestine, cele obljubljene dežele ne pozna, ni neosnovana. Potnik, kateri je videl Jeruzalem in Beilehem, vrne se s potrjim srcem domu, njemu vedno lebdi pred očmi Krist kot asket v puščavi in na križu, ne pa veseli, ljudomili Krist na gostiji v Kani Galilejski in ob jezeru genezaretskem.

Včasi nas srečajo črede dolgouhih koz s kratkimi, zavitiimi rogovi navadno črne dlake ali kak mrk Beduin s precej starinsko puško preko hrbta. Iznenadil nas je velik hrastov gaj, med senčnim hrastovjem so cvetele velike krasne slezene in visoki kaktuzi, mogočnega grmovja divjih rož tudi ni manjkalo. Tam je bil naš prvi odmor. Odslej je

bila pokrajina manj prijazna, tla so bile zopet kamenita, na levi in desni je bil kak han ali borna vas. Pleme Zabulon je v davnih časih bivalo v teh krajih. Nekoliko ovinkov še in prikažejo se bele kocke, hiše sredi zelenja, katere naznanjajo, da Nazaret ni več daleč. Pot se vije navzdol, amfiteatralično se dviga mestece ob obronkih, v Nazaretu smo. Na pragu casa nuove Francižkanov, visokega poslopja z velikimi vežami, nas sprejme brat K., po rodu Poljak, mož res častitljive zunanosti, kateri mora vsakomur imponirati s svojo dolgo melirano do prsi segajočo brado. Po obedu sem se začel takoj pogajati z raznimi izposojevalci konj, tako zvanimi mukari radi potovanja do Tiberije in odtod nazaj v Jeruzalem. Samoumevno je, da niso taka pogajanja na vzhodu posebno prijetna. Sedla, kateri je imel svojo delavnico poleg Casa nuova, se mi je ponudil kot dragoman. Bil je to mlad kristijan čedne simpatične postave. V nekem hanu izven mesta mi je kazal svoje konje. Mlad žrebec, katerega sem poskuševal v bližini Marijinega studenca, je bil bojda najlepši konj v celem Nazaretu. Temperamenta pa ni imel, dasi je bil šele pet let star. Zaril sem mu stremenja, katera so podobna lopatom in katerih ostri zob nadomestuje ostroge, v trebuh, galopirala sva tja do studenca, kjer je Marija gotovo po gosto zajemala vode. Domačink s kositrasnimi posodami je tam vedno dovolj, no lepotic tam nisem videl, dasi slovijo tudi Nazarećanke kakor Beilehemke po svoji lepoti. Ali so ponosne te žene na madono, ali se sploh spominjajo, da je živila nekda v Nazaretu in prihajala s svojo posodo k studencu mati Zvečarjeva. To je edini studenec v celem Nazaretu in ni dvoma, da je mladi Jezus mnogokrat spremljal sem svojo mater. —

Potem je bila moja prva pot v Marijino cerkev. Navadno čista in svetla je cerkev in to mi je dokaz, da je v posesti Francižkanov. Popisati res ni mnogo. Svoja mlada

leta je preživel Krist tu v hiši Jožefovi, katera je bila ravno tako priprosta kakor so še danes hiše domačinov v Nazaretu. Luč je prihajala skozi vrata, v izbi je bilo nekoliko pisanih kovčgov, blazin in preprog iz rogoze. Ginjen sem bil, ko sem stopil pred oltar, kjer je spočela najsrečnejša žena; na levi označuje navzdol viseč podolgovat kamen mesto, kjer je stal angelj Gabrijel. Skozi desna vrata pa vstopimo v takozvano Marijino kuhinjo. Ko sem začel štiti priprosto, ali prijazno Marijino cerkev, razjahal je ravno francoski menih z belim solnčnikom svojega živahnega in lepega konja in znesel sedlo v monastir. Naprosil sem ga, naj mi pokaže delavnico sv. Jožefa, vzel je neke ključke in šel z menoj. Otvoril je zunaj mesta vrata v čeden novo nasajen vrt, sredi katerega je priprosta kapela. V njej je zmolil Francižkan kratko molitev in mi začel potem razkladati v francoskem jeziku. Pod nekimi deskami je starinsko zidovje, najbrž ostanki bazilike sv. Jelene. Na glavnem oltarju je lepa moderna slika, predstavljajoča Jožefa pri strganju, poleg njega stoji Jezus. Okolica delavnice je prav mična. Zeleni vrti obdajajo raztresena, kockam podobna poslopja in pristave. Posebno razgled na desno stran je prav ljubk. Tja proti mestu se pa šopiri mošeja in na tinaretu opravija ravno muhamedanski iman svojo molitev. Z istim francižkanom sem šel do maronitske cerkve, kjer se shranjuje skala, na kateri je bojda Krist po vstajenju obdodal s svojimi učenci, kamen je štirivoglat in navadno pokrit z umazaniam rdečim suknom.

(Dalje pride.)

Novost! Fotografije,

izdelane navadno in v najmodernejši stilu, takozvane „Imperial“ platino bromit, priporoča

A. Jerkič,
odlikovan fotograf v Gorici,
Gosposka ulica 7.

Vsakdo naj si ogleda izložbo, naj primerja izdelke z izložbami konkurenčnih trgov in naj sodi.

Karol Draščik,

pekovski mojster in sladničar
v Gorici na Kornu št. 8.

Priporoča vsakovrstno pecivo, kolače za birmance, torte i. t. d.

Priporoča se slavnemu občinstvu za mnogobrojna naročila ter obljublja solidno postrežbo po jako zmernih cenah.

C. kr. privil.

civilna, vojaška in uradniška krojačnica
M. Poveraja v Gorici

na Travniku št. 5.

Se dobivajo vsakovrstna moderna suknja kam-garn, piquet lastnik, adria, ševjot itd., blaga iz avstrijskih in inozemskih tovarn ter gotove obleke, perilo vseh vrst in spodnje priprave k paradnim oblekam za vsaki stan. Blago na meter in gotove obleke se prodajajo tako po ceni, da je z mojo trgovino nemogoča vsaka konkurenca.

Obleke vsake mode od 5 do 9 let K 5.40 in više
9 15 8.50
15 dalje 15—
vrhne suknje vsake mode 24—
za čisto duhovščino 28—
hlače 5—
Haveloke in sobne pl. š. 15 K napre.

Za dame in gospe:

Haveloke 25 K
Sako in pelegrine 9
V slučaju da se kaj ne dobi v zaogi po zahtevi, se izvrši točno po naročilu.

Razprodaja dežnikov!

J. Zornik Gorica, Gosposka ulica št. 7.

Priporoča toplo sorojakom svojo zalogo modnega blaga:

Za dame:

Krasne okraske za obleke, trakove, svilne zadnje novosti za bluze, pajčolane, pasove, predpasnike, rokavice, nogavice, dežnike, solčnike, bluze, čevlje, vse potrebščine za obleke, kakor: podloge, sukanec svilo, gumba, vezenja, zaponke itd.

Za gospe:

Raznovrstno belo in barvano perilo najbolj vrste, jopice za hribolazce, koles rje, veslače, zadnje novosti ovratnic, ovratnikov, zapetnic, nogavic, rokavic, hlačnikov, čepic, čevljev, dežnikov itd.

Opozorja

prečistite dame, na svojo veliko zalogo obče priznajo najboljših modercev vsake cene.

Za birmance

in otroke: rokavice, nogavice, pajčolane vsake vrste, obleke, čepice, razno perilo.

Za slavnosti

in druge veselice; vsakovrstna narodne trakove, kojim preskrbi na zahtevo vsakovrstne napise.

Cene brez vsake konkurence.

Zahtevajte

moj ilustrirani cenik z več kakor 500 podobami od ur, zlatih, srebrnih in muzikaličnih predmetov, katerega pošilja zastoj in poštne preste

Hanns Konrad,

tvornica ur in eksportna hiša
Most št. 248. — (Česko).

Mizarska zadruga v Gorici (Solkan)

Naznanja slavnemu občinstvu, gospodom trgovcem in založnikom pohištva, da ima

veliko zalogo

veliko zalogo

izgotovljenega pohištva vseh slogov

v Solkanu pri Gorici.

v Solkanu pri Gorici.

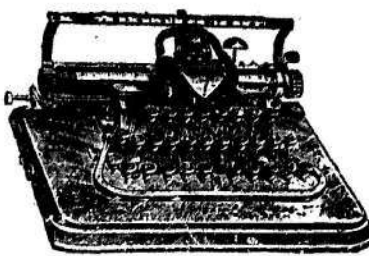
Naznanjamo, da smo prevzeli dosedanje trgovino pohištva trdke Ant. Černigoja v Trstu, Via Piazza vecchia št. 1, katero bomo vodili pod enakim imenom.

Kar ni v zalogi, se izvrši točno po naročilu v najkrajšem času.

Cene zmerne.

Dela je lično ter dobro osušena.

Amerikanski blikendorfski hitri pisalni stroj

Pred nakupom pisalnega stroja se zamudimo prilike pokazati si najcenejši, vsem zahtevam odgovarjajoči klaviaturni stroj.

Prednosti istega so: pisava lepa, čista in stalno vidna, sestav na barvaste valčke, me najlažje kolesce s črkami, najcenejši stroški vzdrževanja, največja prebojna moč.

Glavni zastopnik za Avstro-Ogersko:

Oskar Huffzky, Dunaj
V., Margarethenstrasse 55.

Cena K 230 — in K 300.—

Lesna popravilnica. Prospekti zastoj in poštne preste.

„Goriška ljudska posojilnica“

vpisana zadruga z omejenim jamstvom.

Načelstvo in nadzorstvo je sklenilo v skupni seji dne 28. nov. 1902. tako:

Hranilne vloge se obrestujejo po 4 1/2 %. Stalne vloge od 10.000 kron dalje z odpovedjo 1 leta po 5 %. Rentni davek plačuje posojilnica sama.

Posojila: na vknjižbe po 5 1/2 %, na varščino ali zastavo 6 %, na menice 6 %, s 1/2 % uradnino. Glavni deleži koncem leta 5 1/2 %.

Stanje 31. dec. 1901. (v kronah): Članov 1819 s 7932 deli po 20 K = 158.640. — Hranilne vloge 1.318.965. — Posojila 1.373.213. — Vrednost hiš 142.643 (v resnici so vredne več). — Rezervni zalog 63.014.

Hranilne vloge se sprejemajo od vsakogar.

Christofle & Co.

c. in kr. dvorni založniki

Heinrichhof Dunaj I. Opern Ring 5.

Težko posrebrnjeno

namizno orodje in posodje vseh vrst

(žlice, vilice, noži itd.)

Pripoznani najboljši izdelki izredne trpežnosti.

Največja izbira najlepših modelov.

Ilustrovan cenik na zahtevanje.

Vsi Christoflovi izdelki imajo v jamstvo svoje izvirnosti vtisneno gornjo varnostno znamko in ime Christofle.

Hitite v

BAZAR, Riva Castello št. 4

prodaja se samo še nekaj dni.

Cele volnene obleke dobivajo se že od gl. 1.80 naprej.

Schichtovo hranilno jedernato milo

z varstveno znamko

garantirano in prosto vseh škodljivih primes, izdatno in izvanredno milo za pranje.

Pri nakupu naj se pazi na ime „Schicht“ in na gornjo varstveno znamko.

Zastop na debelo: Humbert Bozzini — Gorica.

Dobi se povsod!